

sufletdefemeie.ro

SUFLET DE FEMEIE

iunie 2025, nr. 59 / Tiraj 6300 exemplare

o moștenire
din generație în generație..

Colectivul de redacție. *SUFLET DE FEMEIE* vă mulțumește!

Venim spre voi cu recunoștință și cu mulțumire pentru eforturile și resursele pe care le-ați oferit, pentru că împreună, în unitate să putem sluji și lăuda un Dumnezeu glorios. Revista "Suflet de femeie," nu ar fi ajuns la numărul 59 fără articolele voastre, fără susținerea în rugăciune și fără eforturile financiare, pentru care colectivul de redacție vă apreciază și vă este profund recunoscător.

De aceea, vrem să vă încurajăm pe această cale "să nu obosim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6 : 6 – 9), căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu" (2 Corinteni 9:7).

Dacă doriți să ne sprijiniți în continuare în lucrarea "Suflet de femeie", atât cu articolele, cât și cu finanțele voastre, vă invităm să folosiți datele de contact de mai jos:

E-mail: contact@sufletdefemeie.ro
Fundația Mater, cont în lei Banca Românească Tg. Mureș
RO11BRMA0999100082072472

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Suntem prezente și online, pentru a fi mai aproape de tine și pentru a-ți oferi ocazia să ne cunoști mai bine prin lucrarea pe care o facem.

 RevistaSufetDeFemeie
 revista.suflet.de.femeie

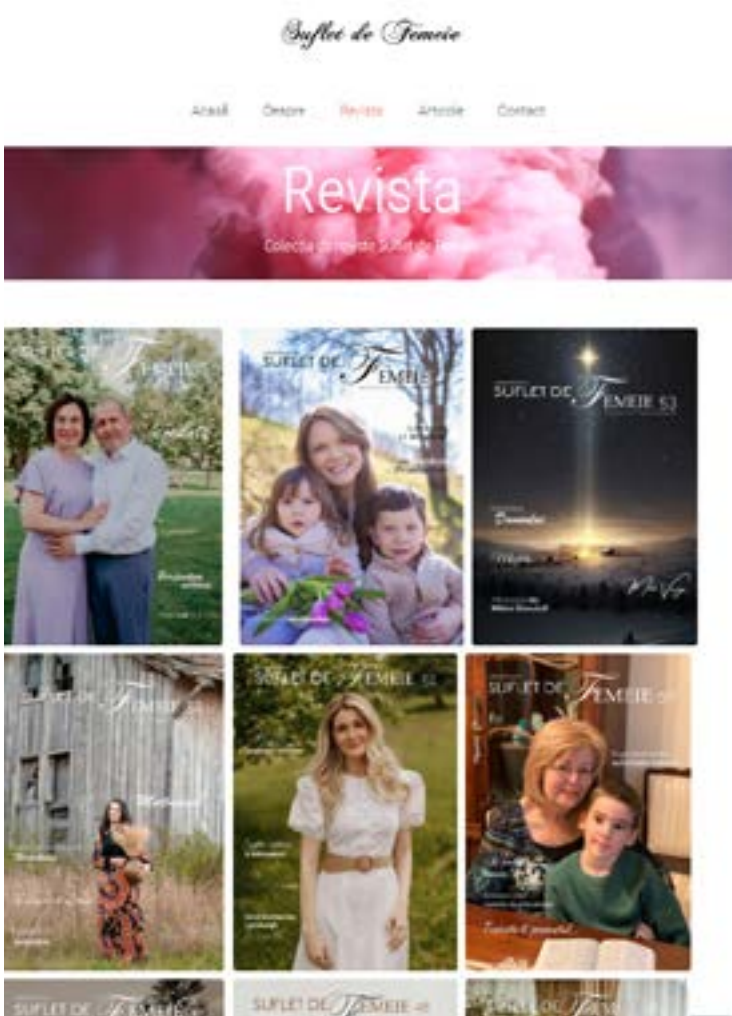
Revista "Suflet de Femeie" a început în Decembrie 2009 cu câteva femei dornice de a scrie, de a face cunoscute experiențele lor cu Dumnezeu și de a fi o încurajare pentru semenele lor. Astăzi, după 14 ani de "Suflet de Femeie", publicațiile sunt tot mai bogate, valoroase, iar echipa de scriitoare tot mai mare. Revista se publică în 2.500-3000 de exemplare și este distribuită în toată România și chiar în străinătate.

Feedback-urile din partea cititoarelor sunt cele care ne motivează să ducem această lucrare mai departe. Dorim să vedem vieți atinse și schimbate prin articolele revistei.

Suntem deschise oricărei femei care dorește să ne împărtășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa contact@sufletdefemeie.ro.

Poți oricând accesa articole si ediții mai vechi ale revistei, în arhiva online - www.sufletdefemeie.ro/revista.

CUPRINS

- 6

O MOȘTENIRE DIN GENERAȚIE ÎN GENERAȚIE
BELLA ȘTIR
- 8

MINUNILE LUI PRIN RODUL MUNCII TALE
IUDITĂ MANDICI
- 10

AM VĂZUT MÂNA LUI DUMNEZEU...
MIHAELA CIOREI
- 12

SCRISOAREA INIMII MELE CĂTRE TINE
CLAUDIA VLAD
- 13

E DESPRE TINE
LORENA DAN
- 14

ATELIERUL SUFLETULUI
IULIA BLAGA
- 15

ÎMPĂCAREA VIEȚII PROFESIONALE CU CEA DE FAMILIE
BIANCA FLORESCU
- 16

NICI MAI DEVREME, NICI MAI TÂRZIU
MIRIAM VĂDUVA
- 17

MÂNCARE DIN RESTURI, UN DIAMANT NEȘLEFUIT
LAVINIA JINAR
- 18

PRIMĂVARA INIMII MELE
ZORIȚA TURCULESCU
- 19

FII O MAMĂ SLUJITOARE
CARMEN FRUNZĂ
- 20

FRÂNGERE
FLAVIA BÎRLE
- 21

DUCEȚI-VĂ!
ALIONA ȘUMANDEA
- 22

POVESTE ADEVĂRATĂ
EMILIA DOGAR
- 24

STICLUȚA CU ULEI DE MENTĂ
DANIELĂ DECEAN
- 25

COPILĂRIE
DANIELA RAȚ
- 26

ÎMPREUNĂ PENTRU CER
IONELA DOBRIN
- 28

MI-AI SPUS SĂ NU PLÂNG!
MARIA ENACHE
- 29

TIMPUL CU CEI MICI
LIDIA BLEAHU
- 30

CUM POT SĂ IES BIRUITOARE
JENI ROSIAN
- 32

LIMBA, UN MIC MĂDULAR
LIDIA ALDEA
- 34

MEDITAȚII DIN ECLESIASTUL
CĂTĂLINA AURELIA RUS
- 36

ȘCOALA DEBORA
DANIELA LAZĂR
- 38

PUSTIUL ȘI VIAȚA CREȘTINĂ
ȘTEFANIA BOTEZ
- 40

BÂRFA
ANGELA ȚIPRIGAN
- 42

PUTEREA CUVÂNTULUI
RODICA VOLINTIRU
- 44

PUTEREA CUVÂNTULUI
BELLA ȘTIR
- 45

COPIII
DANIELA LAZĂR
- 46

PLEDOARIE PENTRU DRAGOSTE
MIRELA PEȚAN
- 48

ALEGEȚI ASTĂZI...
LIDIA DUCIUC
- 49

TORT CU ZMEURA SI FISTIC
ANGELA IRIMIA

Colectivul de redacție:	Corectură și redactare
Rodica Baci Biserica "Emanuel", Târgu-Mureș	Diana Dora Baci
Mia Pop Biserica "Noul Legământ", Târgu Mureș	Andreea Damian
Lidia Aldea Biserica "Bethel", Târgu Mureș	
Natalia Zsoldos Biserica "Emanuel", Târgu Mureș	
Diana Dora Baci Biserica "Emanuel", Târgu Mureș	
Ruxandra Petrina Biserica "Harvest", Târgu-Mureș	
Lidia Bleahu Biserica "Harul", Târgu Mureș	
Luciana Sand Biserica "Filadelfia", Târgu-Mureș	
Andreea Damian Biserica "Maranatha" Luduș	
Design	
	Luciana Sand

„**Ce seamănă omul, aceea va și secera**” (Galateni 6:7).

Semănăm mult în fiecare zi. Și uneori, când vine vremea secerișului, ne găsește nepregătite.

Fie că recolta este prea bogată și ne copleșește prin abundența de consecințe, fie că efectele acțiunilor noastre se dovedesc dureroase și neașteptat de dăunătoare. Aceasta ne poate conduce la dezamăgire, furie sau tristețe.

Suntem, din punct de vedere agricol, la finalul perioadei de semănături și ne pregătim să culegem primele roade.

Fermierii harnici și înțelepți, cei care au avut semințe bune, de calitate, nădăduiesc să aibă o recoltă bogată. Dar... oare tot așa va fi și cu recolta faptelor noastre?

Semănăm în fiecare zi, în orice sezon. Semințele noastre sunt diverse – cuvinte, gesturi, alegeri, acțiuni. Iar terenul în care le aruncăm poate fi fie bine lucrat și roditor, fie arid și neîngrijit.

Dar roadele apar oricum.

Iar ele ne aduc – mai întâi nouă – fie o bogăție sufletească și spirituală, fie o adâncă nefericire lăuntrică.

Fie că recunoaștem sau nu, starea noastră de bine – personală sau familială – este determinată de semințele pe care le-am semănat ieri. De aceea, haideți să ne verificăm „sacul cu semințe”: sunt ele semințe ale vieții sau ale distrugerii? Să nu uităm că semințele acestea sunt cuvintele noastre, gesturile, alegerile, acțiunile noastre.

Cuvintele noastre au putere. Ele produc efecte nebănuite – pot aduce **viață sau moarte**, căci „în puterea limbii stă viața și moartea” (Proverbe 18:21). Chiar și într-o epocă a inteligenței artificiale, în care putem vorbi ori traduce în multe limbi, se ridică întrebarea: care este limba care aduce viață?

Când alegem între a iubi sau a judeca, între a critica sau a încuraja, între a bârbi sau a ierta, construim sau distrugem. Rănim sau vindecăm.

Iar noi înșine vom culege fie pace și liniște, fie neliniște și vinovăție. Prin cuvinte înțelepte se sting conflicte, dar prin vorbe aruncate fără rost se poate pierde pacea și buna înțelegere, în familie sau în orice alt context.

Ni se oferă tot felul de semințe – idei, practici, atitudini – strălucitoare la prima vedere, ispititoare să le aruncăm în ogorul inimilor noastre sau ale altora. Dar... ne-am oprit oare să ne întrebăm ce roade aduc ele pe termen lung?

Ce a produs răzburarea în viețile celor care au ales-o?

Ce roade a adus neiertarea?

Dar bârfa?

Doamne, câte exemple avem în Sfânta Scriptură!

Și, ca buni creștini, ar trebui să ne alegem semințele, să ne facem planurile, să ne filtrăm gândurile și cuvintele după standardele Cărții Sfinte.

Căci dacă semănăm vânt, vom secera furtună (Osea 8:7). Dacă ne aliniem la agențiile de vești rele, sau dacă presărăm, pe unde umblăm, doar nemulțumire, alungând speranța – ce viitor ne pregătim?

Avem la îndemână și semințe de soi ales, semințe care nu putrezesc și aduc o recoltă deosebit de valoroasă, care rezistă chiar peste generații. Acestea sunt cuvintele din Cuvânt, Cuvintele vieții, care fac să încolțească gânduri bune în mintea noastră și în inimile celor ce ne ascultă. Ele aduc lumină și nădejde pentru mințile noastre încetoșate și obosite.

Sfântul Apostol Petru ne amintește că am fost aduși la o viață nouă, născuți din nou dintr-o sămânță care nu poate putrezi – puterea Cuvântului lui Dumnezeu – care este viu și rămâne în veac (1 Petru 1:23–25). De aceea, dacă sufletele noastre au fost curățite, suntem chemați să-i iubim pe semenii noștri cu sinceritate și cu o dragoste fierbinte, dezvoltând relații solide și frumoase.

Adesea, bunele relații ajung în mare pericol – fie din cauza inimilor pe care le-am rănit noi, fie a propriei inimi rănite de neglijența altora. Așteptările nerealiste sau dorințele și drepturile legitime neîmplinite ne pot crea o stare profundă de nefericire. Și atunci, ce să mai semeni, când tu însăși te simți atât de săracă și lipsită?

Îmi amintesc de poveștile despre oameni foarte săraci, care nu aveau ce să mănânce și nici ce să semene. Totuși, cei chibzuiți păstrau o parte din recoltă pentru a o investi în viitor – ca să aibă ce semăna și ce culege în anul următor. La fel și noi: atunci când ne merge rău, suntem tentați să credem că nu mai putem schimba nimic, că nu mai are rost să semănăm nimic bun, că nu mai avem ce face sau ce spune spre binele celor de lângă noi.

Însă cei care au credință pot rupe acest cerc vicios al relațiilor distruse și pot preveni deteriorarea altora.

Cum?

Înfrânându-și limba de la rău și alegând să semene speranță, respect și prețuire pentru ceilalți – fără să le țină evidența greșelilor, fără să-i judece. Așteptăm ca lumea să se schimbe în bine. De fapt, așteptăm o recoltă de relații sănătoase, siguranță, respect, pace, bună înțelegere și, bineînțeles, bunăstare materială. Însă aceste roade nu apar de la sine. Doar buruienile cresc spontan – și, cu excepția câtorva plante medicinale, ele nu sunt de mare folos.

Rezultatele bune, performanțele pe care ni le dorim, nu se obțin fără efort. Este nevoie de implicarea noastră personală: renunțare la rău, alegere intenționată și neobosită a binelui.

De aceea, să fim foarte atenți la fiecare cuvânt rostit și la fiecare acțiune făcută. Fiecare dintre ele este o sămânță – care, deși astăzi pare neînsemnată, invizibilă sau chiar nevinovată, dacă nu este de calitate, va produce mâine efecte dureroase și dezamăgitoare.

Sunt convinsă că schimbările reale, în bine, pot apărea doar prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

Acest Cuvânt este Sămânța vieții, care are puterea de a ne transforma pe fiecare în parte și de a ne conduce spre acțiuni practice și pline de binecuvântare pentru semenii noștri.

Atunci când această Sămânță a vieții își dă rodul, dispare interesul egoist, dispare răutatea, dispare vorbirea care rănește pe cei din jur, și dispare fățărnicia. În schimb, dacă semănăm un alt fel de semințe – ale mâniei, neiertării, superficialității sau nepăsării – rezultatul va fi putrezirea relațiilor bune, tulburarea conștiinței și apariția dezechilibrelor în viața noastră și a celor din jur.

Ce alegem azi: binecuvântarea sau blestemul?

Alegerea aceasta se va vedea în cuvintele noastre, în gesturile noastre, în tot ceea ce semănăm zilnic în viețile celor din jur. Singura sămânță care aduce viață, vindecare și rod trainic este Cuvântul Vieții – Cuvântul lui Dumnezeu.

Cred într-o generație transformată prin puterea acestui Cuvânt. De aceea, sper ca tot ce veți putea citi în această revistă să vă inspire, să vă motiveze și să vă conducă spre Viață. Mă rog ca „sacul vostru cu semințe” să se îmbogățească cu fiecare articol, cu fiecare propoziție citită.

Felicit autoarele noastre care, în mijlocul responsabilităților zilnice, găsesc timp să ne împărtășească din tainele vieții lor, să ne încurajeze și să ne ajute să trăim frumos, îndreptându-ne pașii spre o comoară care nu se pierde, nu se vestejește și nu se fură.

Și dacă tot suntem în sezonul semănăturii, să nu uităm că, în calitate de mame și bunici, avem o chemare sfântă de a investi în relațiile cu copiii și nepoții noștri. Să presărăm în inimile lor Adevărul, ca să prevenim apariția buruienilor care sufocă sufletul și nu aduc niciun folos. Vorbind despre semințe și semănat, îmi amintesc că Biblia îl numește pe Mesia – Mântuitorul Isus Hristos- ca sămânța femeii, și în Genesa apare această primă promisiune Mesianică, de care e foarte important să ne amintim, noi femeile conștientizând că suntem împuternicite de Dumnezeu să zdrobim capul șarpelui celui vechi, prin autoritatea pe care o avem ca fiice a lui Dumnezeu.

Autoritatea noastră se bazează pe Puterea Cuvântului lui Dumnezeu, pe credința care se naște în noi în urma citirii Cuvântului, și schimbarea caracterului nostru în urma ascultării de Hristos. Această autoritatea se materializează și prin cuvintele pe care noi le rostim căci din prisosul inimii vorbește gura, iar prin Cuvântul ne poruncește să fim purtătoare de vești bune, să împărțim Har prin cuvintele noastre și să facem ucenici, iar acești ucenici sunt chiar în casele noastre, copii, nepoții și strănepoții noștri.

Haideți să nu obosim în a semăna ceea ce este cu adevărat valoros – Cuvintele Vieții – ... și apoi să ne bucurăm, cu recunoștință, de o recoltă frumoasă, care, cu siguranță, nu va întârzia să apară!

Rodica Baciu

o *moștenire* din generație în generație...

Cred că vorbesc în numele tuturor mamelor când spun că nu avem nevoie de prea mult ca să realizăm cât de neputincioase putem deveni în situațiile de criză din viața copiilor noștri.

Uneori, într-un singur minut, totul se transformă; alteori, viețile ne sunt schimbate pe ceas, realizând fără echivoc că pentru multe scenarii nu am fost pregătite suficient.

Sincer vă spun: nici nu cred că putem anticipa totul. Uneori, chiar și reacțiile noastre de adulți, în diverse circumstanțe, ne surprind.

Pentru că DA — nu deținem controlul absolut. Totul este în mâna lui Dumnezeu.

Revenind la nucleul existenței noastre — universul care ne caracterizează cel mai frumos — chemarea de mamă, mărturisesc că încă din tinerețile mele am avut un vis, un tablou pictat într-un idealism (care mă caracterizează), și anume dorința de a întemeia o familie și de a avea copilași.

A fost unul dintre cele mai puternice visuri. Dovadă că, ghidată de el, am fost binecuvântată să-l îndeplinesc, cu voia lui Dumnezeu, și să am harul neprețuit de a aduce pe lume copii.

Comorile care ne-au îmbogățit viața și ne-au colorat familia.

Tabloul acesta a fost unul spre care am privit cu multă admirație. Ca tânără mămică, mi-am dorit și eu să am „acel Pinterest board”: universul hăinuțelor, lucrăsoarelor micuțe și drăguțe, mirosul îmbietor de cer când un bebeluș îți calcă pragul, păturica, papuceii... etc.

Acum sunt și mamă de preadolescent, iar provocările și responsabilitățile parcă nu mai sunt „bej cu bej cu bej”, ci te intersecți cu multe zone de „RED FLAG”.

Casa mea e împânzită de cărți pe tema educației sexuale, mă lupt cu pregătirea pentru adolescență, caut să investesc în relația cu copiii, în răbdarea mea, să citesc — și iar să citesc — să pun întrebări, să corectez...

Ascult podcasturi pregătitoare și aleg să fac tot ce ține de mine pentru a nu fi un părinte ignorant.

Petrec timp cu ei, și când nu o fac, vinovăția mă fugărește.

Caut să fructific din momentele rămase din zi și să mă implic în activități diverse.

Și totuși, neputința în fața provocărilor care ne înconjoară îmi vorbește adesea despre o dependență sfântă care mi se permite să o am: dependența de Dumnezeu.

Neputința mea în fața momentelor de boală, a crizelor hormonale adolescente, a unei societăți distructive, a unui viitor fragil, plin de agende și ideologii... mă îndreaptă, mă apleacă... și mă responsabilizează teribil.

Realitatea este că nu aducem copii pe lume ca să-i lăsăm în voia sortii. Dintr-un singur mare motiv: NU SUNT AI NOȘTRI! Acest adevăr mi-a pătruns ființa într-un moment de „abces acces? de furie” — o frustrare de mamă — o acumulare de factori externi și interni, când te copleșesc toate problemele existențiale: plicurile albe cu facturi se adună, coșurile cu rufe plesnesc, nervii se întind...și totul în jur te apleacă.

Reacția? Evidentă: EXPLOZIE.

Și dacă se întâmplă să fie copiii în jur, explodezi exact unde nu ar trebui... iar mustrarea, regretul de după punctul culminant, sunt răvășitoare.

Trebuie să aduni cioburile sparte dintr-o inimă micuță, care a fost, în momentul nepotrivit, martor flăcărilor ieșite din nările „dragonului roșu” — adică EU. Și ne-am ars cu toții. Și mama, și copiii.

Într-un astfel de moment, Dumnezeu mi-a vorbit inimii. A fost o sesiune de „parenting cu Învățătorul”. Domnul m-a avertizat foarte clar că ceea ce El mi-a încredințat — inimile copiilor mei — nu îmi aparțin. Asta înseamnă că copiii sunt ai Lui. Ei nu sunt proprietatea mea, ci a Domnului, iar eu îi port în grijă doar pentru o vreme. Dur, dar adevărat.

„Răscumpără vremea” — nu abuza, crezând că ai timp... să-i crești.

Știm cu toții: există o vreme pentru implicarea noastră activă în viața lor. Și acest timp este prețios, ireversibil, trecător. Aceste daruri, pe care le-am purtat întâi în pânțele, apoi de mână, sunt acum mari responsabilități înaintea lui Dumnezeu. Când realizez corect acest adevăr — că păstorești o inimă de copil doar pentru o vreme, și că depinde de tine să-ți faci partea cu sfințenie și umilință înaintea lui Dumnezeu — „parentingul” se schimbă. Se schimbă chiar și cel modern, care ne face uneori sclavii unei idolatrizări subtile a copilului, unde totul se învârtă în jurul lui.

Combat adesea acest dezechilibru și cred că avem ca generație o luptă acerbă în domeniul acesta al așezării copilului pe tronul inimii, în locul în care ar trebui să fie Hristos. Despre acest subiect vast... poate altădată.

Mi-am promis mie însămi că nu voi da sfaturi despre creșterea copiilor nimănui — doar dacă ajungem, prin har, cu toții în cer... și acolo, poate, povestim (glumesc!).

Am învățat să îmi cunosc limitele, să am o minte deschisă spre învățare, să nu fiu autosuficientă și să nu cred că dețin adevărul absolut în creșterea copiilor. Știu sigur: viața de părinte mă va testa până la capăt. Va lua multe forme și culori, va aduce provocări inevitabile și întrebarea: „Oare am făcut tot ce trebuia să fac?” — nu va înceta niciodată.

Cred în harul lui Dumnezeu — și pentru mine, ca mamă, și pentru copiii mei. Îl ofer și eu mai departe, și nu pretind perfecțiunea. Îmi aplec genunchii, mă smeresc înaintea Păstorului cel Bun și caut să învăț care este Calea pe care trebuie să o urmez.

„Isus este Calea, Adevărul și Viața” — și asta schimbă tot.

Învăț parentingul nu din rețete perfecte, ci din exemplul personal. Las oglinda Scripturii să mă confrunte, să mă învețe, să mă transforme.

Apoi caut să trăiesc Cuvântul revelat. Pentru că ei — copiii — sunt adesea replicile noastre. Ei ne imită viața, comportamentul, reflexele, răspunsurile. Și aici apare o întrebare grea, dar esențială, de introspecție în lumina Scripturii: „Sunt eu o mărturie vie pentru copiii mei? De credință? De răbdare? De smerenie? De modelare prin Hristos?”

Sau...

„Pretind de la copiii mei ceea ce eu însumi nu sunt gata să înfăptuiesc?” Este o întrebare de reflexie, pocăință și reformă. Un semnal de trezire. Pentru că tot ce ai citit mai sus... este, de fapt, o pagină din jurnalul meu personal de părinte. Un părinte care se confruntă cu el însuși, nu cu copilul.

Pot doar să mă pocăiesc prin ochii lui Isus și să devin, cu ajutorul Lui, o variantă de părinte instruit de Dumnezeu. Societatea oferă informație. Uneori ajută. Dar ea nu transformă.

Doar Duhul Sfânt o face. „Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri... pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.” (Evrei 4:12)

Singura armă adevărată în parenting este Cuvântul lui Dumnezeu și rugăciunea. Un lucru pe care Dumnezeu ni-l promite și despre care El spune că ni-l va da, dacă îl cerem, este înțelepciunea.

Așadar, iubitele mele mame, îmi permiteți o singură mențiune la final de articol?

Să cerem înțelepciunea care vine de sus, „care este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire și nefățarnică” (Iacov 3:17). Să o aplicăm în viețile noastre și în viața copiilor noștri.

Și prin harul Lui, cred că vom fi bine. Vă îmbrățișează o mamă cu defecte vizibile și invizibile, greu de corectat, dar cu inima plecată la picioarele Învățătorului.

Bella Știr (foto)

*„Singura armă adevărată
în parenting este
Cuvântul lui Dumnezeu
și rugăciunea.”*

Minunile Lui

prin rodul muncii Tale

Povestea ar începe altfel dacă ar fi fost și începuturile altfel.

Dar pentru că El cunoaște totul, tot El le așază pe toate la timp, ca noi să vedem cum binecuvântările Lui sunt nesfârșite în viețile noastre și să vedem cum atunci când ascultăm de glasul Lui, este prezent chiar El în casele noastre.

Mă numesc Iudita, sunt căsătorită cu soțul meu Cristi de aproape 9 ani și suntem părinți a trei copii minunați: Emma, Anna și Aaron.

Acum pot spune că suntem binecuvântați peste măsură, dar nici înainte nu a lipsit pâinea de pe masa noastră.

De mică am avut multe lipsuri, provenind dintr-o familie săracă. Tata și mama se îngrijeau de noi foarte atent și cu multă dragoste, sacrificând totul ca noi să avem o copilărie frumoasă, iar familia noastră devenise un colț de rai, unde trăiau 10 copii. Deși nu aveam multe lucruri, mereu a fost îndeajuns. Învățată cu lipsurile și de multe ori dorindu-mi o haină nouă, rămâneam doar cu gândul la ea, pentru că nu ne permiteam astfel de bucurii prea des. Păstram orice haină și aveam grijă de ea, ca să o poarte și sora mai mică sau, după caz, fratele mai mic.

Îmi doream multe și mereu mă rugam ca Domnul să binecuvânteze casa noastră prin munca tatălui nostru, ca noi să nu ducem lipsă de nimic, exact cum spune și în Psalmul 23.

Aș dori aici să prezint, pe scurt, o poveste trăită la vârsta de 16 ani, într-o perioadă când tatăl meu a fost grav accidentat.

La câteva luni după accident, dumnealui era tot la pat, în grija mamei, iar eu eram a doua mamă pentru frățiorul meu Luis, de numai 4-5 luni atunci.

În casă nu mai erau venituri pe care le aducea tata când era sănătos, deși Domnul ne-a binecuvântat și nu ne-a lăsat niciodată să ducem lipsă.

În una din zile, venisem acasă de la liceu și îi spuneam tatălui meu că aș avea nevoie pentru a doua zi de 30 de lei pentru o carte. Apoi venise un frate, mai un frate, mai o soră, și așa ajunseserăm toți să avem nevoie de suma de aproximativ 300 de lei (nu mai rețin 100% cât fusese, dar nu era mai mult cu puțință).

Tata ne-a adunat pe toți și a spus:

– Până nu de mult, eu m-am rugat lui Dumnezeu să-mi dea de lucru și să binecuvânteze munca mea, ca să vă pot crește și să vă pot oferi o viață decentă și fără lipsuri.

Acum eu nu mai pot munci, pot doar să mă rog. Așa cum mi-ați cerut mie aceste lucruri, acum puneți-vă pe genunchi și cereți-l lui Dumnezeu, și El vă va da.

Așa am făcut toți copiii, împreună cu tata și mama: ne-am rugat pentru acei bănuți, nu mulți, dar pentru noi atunci erau necesari.

A doua zi dimineață, eu nu plecasem la liceu, am rămas cu mama să o ajut cu bebelușul și cu curățenia prin casă. Tata, care privea pe geam, m-a strigat deodată:

– Iudita, du-te la poartă că a oprit un taxi! Vezi cine vine!

Între timp, un frate era la poartă și deja deschisese poarta, iar din taxi coborâse o bătrânică de vreo 70 de ani. Era încovoiată, cu o cârjă, abia mergea.

A intrat în casă; eu îi oferisem un scaun lângă patul tatălui meu și o priveam, avându-l pe Luis, de aproape 5 luni, în brațe, iar mama pregătea medicamentele pentru tata.

Tata a întrebat-o cu ce ocazie a venit pe la noi. Iar ea i-a răspuns că Dumnezeu i-a vorbit și i-a spus să-și aducă partea Domnului, pusă deoparte din pensia ei, familiei noastre pentru că aici 10 copii au strigat și Domnul i-a auzit.

„Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide.”

A scos din jocul ei, de la piept, o batistă în care erau puși bani de 10 lei, 5 lei și 1 leu, toți adunați, lună de lună, din pensia ei, pentru Domnul.

Am început să plângem împreună cu tata, mama și ceilalți care erau acasă.

Mai văzusem minuni în casa noastră de multe ori – chiar cu tata s-a întâmplat o minune, pentru că a rămas în viață și este printre noi. Dar aceasta a fost ceva ce mi-a marcat profund relația cu Dumnezeu.

Am înțeles că DA, pe copiii Lui niciodată nu îi va lăsa și că, atunci când a spus „Cere și ți se va da”, El deja și împlinise.

Acest eveniment a marcat multe lucruri din viața mea și am învățat să cer Domnului pe nume fiecare lucru, începând cu un... soț.

Dumnezeu mi-a ascultat fiecare rugăciune și în anul 2016 m-am căsătorit.

Da, nu a început o viață roz, pentru că erau multe lipsuri, dar am crezut în Dumnezeu și am văzut minunile Lui și în viața mea de familie. Doar soțul aducea banii în casă.

Aveam primul copil și de multe ori nu ne ajungeau banii nici pentru lapte praf.

Într-una din zile am rămas fără bani, fără lapte praf și, ca niciodată, nimeni nu avea să ne împrumute.

Am intrat în casă, am luat un porcușor artizanal unde puneam mărunțișul și l-am spart. Erau fix 80 de lei – exact cât aveam nevoie pentru laptele praf. Atunci am intrat în camera mea și am început să plâng și știu că am zis: „Doamne, nu vreau mila nimănui, nu vreau nimic gratis. Mi-ai dat două mâini, dă-mi de lucru să pot câștiga pâinea pentru casa mea.” Nu m-am rugat mult, nu am avut puterea, dar știu că am plâns mult înaintea Domnului.

Peste puțin timp am început să fac lăntșoare pentru suzete, apoi bentițe, apoi turbane, apoi fel și fel de accesorii. Încă din prima zi am văzut cum munca mea a fost peste măsură de binecuvântată: tot ce făceam vindeam imediat. (Aici am povestit pe scurt.)

La un timp am început să învăț să fac singură rochițe, uitându-mă pe YouTube, Google, Pinterest.

Încet, cu pași mărunți, cu multă răbdare și multă rugăciune, Dumnezeu mi-a dat înțelepciune și am reușit să cos rochițe și să le pun la vânzare, și așa am început să am un venit mai stabil în casă. Nu uitam niciodată să pun deoparte partea Domnului și să o dau săracilor.

Dar mereu eram tristă și supărată că, atunci când voi pleca în cer, eu nu am vizitat bolnavii, orfanii, săracii. Eu doar trimiteam și atât. Mereu spuneam: „Doamne, eu am atât de mult de cusut, casa, copiii de îngrijit, de făcut mâncare...nu pot să merg niciodată cu misiunea să viziteze bolnavii, săracii, orfanii.”

Până când, într-o zi, rămăsesem pe zero și mă rugam, zicând: „Doamne, o comandă să îmi vină azi, să îmi rezolv urgențele.” Și primesc un mesaj de la o fată care îmi spune că ar dori să comande o rochie de la mine pentru botezul ei. Stabilim să ne întâlnim în seara aceea ca să preiau comanda, care trebuia achitată integral atunci. Când a ajuns la mine, am simțit o pace și o liniște deplină, parcă aș fi cunoscut-o de-o viață. Din mintea mea dispăruseră toate grijile și nevoile mele; eram focusată pe privirea ei de înger și parcă eram îmbrățișată de un înger.

Ne-am salutat frumos, am discutat, iar eu i-am spus, plină de bucurie:

– Uite, îți fac această reducere la rochiță.

Ea, uimită și bucuroasă, mi-a mulțumit nespun de mult. Ne-am luat în brațe și ne-am strâns de parcă eram surori dintotdeauna. După una sau două ore, primesc un mesaj:

– Îți mulțumesc că mi-ai făcut acea reducere. Aveam mare nevoie și chiar mă rugasem să lucreze Domnul, pentru că eu sunt orfană. Atunci am înțeles cât de mult mă iubește Domnul și cum El a ales să calce în casa mea! Ce HAR, ce BUCURIE să bată Domnul la ușa ta și tu să-l deschizi! Și am înțeles că, dacă noi avem dorința de a face ceva pentru Domnul și nu putem merge noi la El, El vine la noi. Doar să simțim să-L primim și mare ne va fi bucuria.

Voi mai povesti un caz care, deasemenea mi-a marcat viața și am devenit mult mai mulțumitoare din toate punctele de vedere.

Pentru că tot ce am cerut a fost din mâna Lui, am promis că eu, la rândul meu, prin rochiile create de mine, voi putea bucura orfane, sărace, văduve și pe cei lipsiți.

Într-o zi, mă uitam la story pe Instagram și a apărut un citat postat de una dintre clientele mele, care de mult nu mai comandase nimic. Atunci ceva în mine îmi spunea să-i fac o rochie cadou. Am avut același sentiment de bucurie nespun și nu am stat mult pe gânduri, ci am croit o rochie pentru M.

I-am trimis coletul, plină de recunoștință și bucurie, așteptând cu sufletul la gură răspunsul ei, neștiind și neînțelegând acel amalgam de sentimente.

După câteva zile, mi-a scris M. Aceste cuvinte: „Plâng și nu mă pot opri din plâns. Mă întreabă copiii de ce plâng. Doamne, ce mult m-ai bucurat! Ce mult îmi doream o rochie și nu-mi mai permiteam, că tratamentele fetei sunt foarte scumpe, din cauza bolilor pe care le are... Și depindem de multe lucruri... Soțul meu, în urma unui șoc electric a rămas fără o mână... Și parcă încercările vin una după alta... Dar prin rochia aceasta văd că Domnul răspunde și mă iubește.” Aici am învățat din nou cea mai importantă lecție: să prețuim și să mulțumim Domnului pentru sănătate, viață și tot ce El ne-a dăruit.

Vă îndemn, dragi cititoare, ori de câte ori întâlniți un sărac sau vine chiar la voi, să nu uitați să întindeți mâna, ca Samariteanul, să ridicăți, să îmbărbătați și să hrăniți, dar și să vă coborâți să legați rana, căci poate fi chiar Isus cel cu care v-ați întâlnit. Și nu uitați că în Matei 7:7-11 spune astfel: „Cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. Căci oricine cere capătă; cine caută găsește; și celui ce bate, i se deschide.”

Dacă nu ai cele necesare, așa cum nici eu nu am avut, pleacă-ți genunchii și cere-l Lui tot ce ai nevoie. Fii credincios Lui și El îți va binecuvânta ta și vei fi o binecuvântare pentru mulți.

Iudita Mandici

Am văzut Mâna lui Dumnezeu...

...prin oameni...

Tu o vezi?

Când experiențele vieții nu sunt așa cum le conturezi tu în mintea ta, fii atentă, pentru că, Dumnezeu s-ar putea să te surprindă...

El are mereu un alt fel de a lucra, nu precum noi gândim, nu precum noi plănuim, ci cu totul altfel, uimindu-ne uneori prin bunătatea Sa... gingășia Sa, manifestată chiar și prin oamenii care nu-L cunosc.

După cum scrie și în Isaia 55:9 „Ci, cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât sunt de sus căile Mele față de căile voastre și gândurile Mele față de gândurile voastre.”

Și acest lucru e un har, față de noi oamenii... pentru că, metodele Sale sunt mult mai bune decât orice ne-am putea dori sau gândi noi pentru noi.

Într-o vreme în care eu aveam planurile mele, Dumnezeu a ales să mi le schimbe complet, aducând în viața mea o binecuvântare deosebită, bucurându-ne inimile.

În acest timp, El m-a prelucrat și pe mine și m-a schimbat mult, în interiorul meu, devenind dependentă de El, în orice lucru, fie mare, fie mic.

El mi-a liniștit inima de atâtea ori, încât, știu clar la Cine să apelez mereu, cu Cine să vorbesc mai întâi, Cui să-mi descarc inima...El, care e Autorul poveștii mele, încă scrie povestea vieții mele, într-un mod frumos, deosebit, la care eu nu m-aș fi gândit, însă mă bucură să știu Autorul.

Dumnezeu m-a surprins și pe mine, într-un mod deosebit, prin oameni care nu-L cunosc pe El, dar prin care El a lucrat deosebit spre binele meu...Când cineva care nu te cunoaște, te crede și empatizează cu tine, îți dai seama că doar Mâna Lui Dumnezeu a lucrat la inima ei, spre încurajarea mea și poate și la inima mea, spre încurajarea ei.

Când El veghează asupra sufletelor noastre, ne schimbă prima dată pe noi înșine, și apoi împrejurările în care ne aflăm. Așa că eu...

Am văzut Mâna lui Dumnezeu, prin oameni necunoscuți, prin care El S-a folosit să-mi dea binecuvântarea...

Am văzut Mâna lui Dumnezeu, prin oameni care m-au îmbrățișat, simțind astfel îmbrățișarea Sa de Tată ...

Am văzut Mâna lui Dumnezeu prin oameni care m-au văzut și m-au înțeles, fără să le spun nimic... înțelegându-mă din privire...

Am văzut Mâna lui Dumnezeu prin cei apropiați, prin gesturile lor, simțind astfel dragostea lui Dumnezeu...

Am văzut Mâna lui Dumnezeu prin oameni care mi-au auzit răsuflarea, simțindu-mă astfel înțeleasă...mai adânc decât credeam...

Am văzut și văd Mâna lui Dumnezeu... aproape peste tot în jurul meu și... sunt recunoscătoare Lui... pentru dragostea și bunătatea Sa față de mine, o ființă imperfectă, dar iubită de un Dumnezeu perfect...

Acum privind în trecut, zăresc Mâna Sa în toate...

Privind în prezent, zăresc Mâna Sa în toate...

Privind spre viitor, cred în El, cred că voi zări Mâna Sa în toate, pentru că, mai presus de oamenii din jurul meu, am simțit și am văzut Mâna Sa de Dumnezeu.

Blândă și gingașă... căci m-am simțit mângaiată, ascultată, ridicată, încurajată, ascunsă în El, binecuvântată...

Acum draga mea, doresc a te încuraja... dacă ți-e frică de o situație dificilă, prin care știi că ai să treci, recunoaște-L pe Domnul înaintea Ta, cheamă-L în ajutorul tău, El lucrează prin oameni la care nu te aștepti și poate care nu-L cunoaște pe Domnul, dar fiecare dintre noi suntem creați pentru un scop și pentru o anumită vreme, folosindu-se Dumnezeu uneori prin noi pentru a fi mângâiere și putere pentru alții, sau se folosește de alții pentru a fi o încurajare pentru noi.

Nu te teme de viitor, El e deja acolo, a pregătit totul, spre binele celor ce Îl iubesc, chiar și spre binele tău, El dă biruință, și când El e cu tine, indiferent de situația prin care treci, El îți va da și puterea necesară, încurajarea cât și biruința.

Tu doar...alege să te încrezi în El, în căile Sale, Căci Domnul are gânduri de pace pentru noi, cei care Îl iubim... pe El, Cuvântul Său, calea Sa.

Și știi ceva, El nu ne lasă să rămânem de rușine... ci dă biruință, ne ridică, ne călăuzește...

Și pe tine El nu te va lăsa, femeie ascunsă în Hristos, căci vei vedea și tu Mâna Sa în toate căile...

Mihaela Ciorei

Scrisoarea inimii mele către tine

Oricât aş încerca să Îl cuprind cu ochii, în tot ceea ce a creat aici, nu pot să Îi cuprind măreția și splendoarea.

Oricât aş citi ca să cunosc, Doamne, n-aş ști decât o parte din Tine. Îmi este sufletul însetat de fiecare șoaptă sfântă care îmi aduce vești de la Tine, de fiecare mângâiere a vântului în care îți simt miresma de Pâine proaspătă și m-aş usca Isuse dacă apa Ta vie nu mi-ar adăpa izvoarele vieții în fiecare bătaie a inimii...

Îți mulțumesc, Doamne!

Azi nu e doar despre mine, ci despre tine femeie în aceeași stare cu mine, care plângi pe genunchi pentru soțul tău și copiii tăi, care încă nu îl cunosc pe Hristos, care încă nu înțeleg că au nevoie de un Mântuitor.

Mă gândesc la tine și mă rog pentru tine, suflet de femeie care te simți singură, care ai ochii ascunși de privirile celor care te întreabă, fără să știe cât doare: „Încă ai tăi nu s-au întors?!”

Știu cum e!

Fiecare răspuns ai vrea să nu doară și chiar dacă zâmbești, cunosc ochii tăi care au învățat să plângă cu un zâmbet. Știu cum e să intri în locul de închinare și să privești la cele care se așează pe scaune împreună cu ei, iar tu și azi ești tot singură. Aud și cunosc oftatul tău când după o oră nici una dintre rugăciuni nu a fost pentru ei... și spui în inima ta: „Doamne, te rog nu mă uita! Ai milă de mine!”

Îți seacă cuvintele de pe buze și doar susurul inimii tale vorbește cu El și plângi... Îți trece prin minte că ai fost uitată, că nu meriți, că nu faci ce trebuie...

Te mângâie întotdeauna Harul și înțelegi că, atunci când lacrimile tale întâlnesc iertarea, asta se cheamă pocăință, iar jertfa Lui își capătă sensul.

Pentru tine, cea pe care nu o cunosc pe nume, dar ești soră cu mine în Hristos, în credință și durere, îți scriu ca să știi: mă rog pentru tine! Nu ești singură!

Când Dumnezeu m-a atras la El cu aceste cuvinte: „Vino la Mine în starea în care ești!”, am cântărit bine cuvintele... iar starea mea era aceasta: soție credincioasă cu un soț necredincios.

Asta era atunci și acum realitatea mea.

Dar, vestea bună ce se ascunde în cuvântul „stare” este că aceasta nu este un „statut”. Statutul nostru va fi mereu acela de fiice ale Dumnezeului celui viu, în Isus Hristos, iar „starea” în care ne-a găsit Hristos, se schimbă câpătând valoare. În promisiunile Domnului – ea devine „transformatoare” pentru că are în ea promisiunea sfințirii.

Tu suflet de femeie credincioasă, sfințești pe soțul tău și copiii tăi, nu uita asta!

„Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele; altminteri, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți.” (1 Corinteni 7:14)

Iar ei devin prin har inimi rănite și mințite de Cel rău, inimi ce au nevoie să găsească mâinile Lui vindecătoare care să-i înconjoare pentru a le da vindecare, iar asta se cheamă Mântuire! „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănila Lui suntem tămăduiți.” (Isaia 53:5)

Nădăduiesc și aş vrea să văd cu ochii mei cum, la timpul hotărât de El, se vor întoarce la El atrași de Dumnezeu și convinși de Duhul Sfânt.

Rolul nostru este să biruim dușmanii inimii noastre: nerăbdarea, îndoiala și amărăciunea inimii. Să stăm tari în credința că Cel ce a făcut promisiunea nu e un om care să mintă: „Dumnezeu nu este un om, ca să mintă, nici un fiu al omului, ca să-l pară rău.

Ce a spus, oare nu va face? Ce a făgăduit, oare nu va împlini?” (Numeri 23:19)

În fiecare luptă a minții tale, referitor la modul în care te rogi pentru ei, la ceea ce ai mai putea face în plus pentru ei, să nu uiți: Jertfa Lui este suficientă și El s-a rugat pentru noi toți: „...pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați.” (Isaia 53:12)

Fiți binecuvântate în orice loc v-ați afla!

Claudia Vlad (foto)

E despre tine

E despre tine.

Despre cel care ai renunțat...

Care încă nu te-ai ridicat.

Răni ce nu s-au închis, lacrimi ce te-au cuprins,

Salvarea pare tot mai greu de atins...

E despre tine...

Tu, care te simți pierdut și uitat,

Tu, care crezi că al tău suflet puțin a contat.

Îți cunosc durerea,

Îți știu suferința,

Îți înțeleg zdrobirea.

Dar îți aud strigătul care dorește veșnicia.

E sufocat, e un strigăt așa slab,

E fără putere, e tot mai grav.

N-Am vrut, durerea să simți,

Nici lacrimi, nici singurătăți,

Însă tocmai ele de Mine te-au lipit.

M-ai chemat și iată-Mă, am venit.

Te-au adus aproape,

Când în fiecare noapte

Îți înălțai ruga spre cer.

Eu o ascultam, uimit de mila ce o cereai,

În dragostea Mea, m-am îndurat.

Cu toată inima te-am iertat,

Te-Am răscumpărat.

Eu, Dumnezeu, azi îți fac chemare:

În dar sufletului tău, astăzi îi poruncesc vindecare.

La o singură strigare,

În față să sari în picioare,

Să vadă lumea cine e lângă tine,

Iar cu tine odată să vină toți la Mine.

Lorena Dan (foto)

Atelierul *sufletului*

Undeva, într-o lume nevăzută cu ochii aceștia de carne, se afla un atelier. Nu este unul obișnuit, cu unelte și mașini zgomotoase, ci un loc unde sufletele sunt modelate, sculptate și finisate de degetul lui Dumnezeu. El este Meșterul priceput, cu mâini delicate și ochi ageri, care știe exact cum să folosească dalta și ciocanul. Unele lovituri sunt blânde, ca o adiere de vânt, și atunci sufletul se deschide ca o floare de magnolie, dezvăluind frumusețea ascunsă în interior. Alte lovituri sunt puternice, ca o furtună, și sufletul este zguduit din temelii, dar chiar și în acele momente, Meșterul știe ce să facă pentru a ne liniști sufletul.

Fiecare durere, fiecare bucurie, fiecare lacrimă și fiecare zâmbet sunt unelte în mâinile Lui amprentate de iubire. Tristețea șlefuieste colțurile aspre, făcându-ne mai înțelegători și mai empatici. Bucuria ne luminează interiorul, făcându-ne să strălucim ca niște diamante. Iubirea este cea mai prețioasă unealtă, o culoare vibrantă care pictează sufletele cu nuanțe de compasiune, bunătate și acceptare. Fiecare act de iubire este o pensulă fină, care adăugă o nouă nuanță la opera de artă a Maestrului ceresc. Prietenia este un ciocan puternic, care ne ajută să ne construim ziduri de sprijin, să ne protejăm de furtunile vieții. Fiecare prieten adevărat este un meșter priceput, care ne ajută să ne construim un adăpost sigur.

Maestrul divin are răbdare cu noi, chiar și în acele momente în care spargem marmura în loc să o sculptăm. Ne învață cu blândețe lecții valoroase despre pierdere și remodelare și tot El reciclează rebururile noastre și le transformă în lucruri prețioase.

La finalul călătoriei noastre, când părăsim acest atelier, vom fi o operă de artă unică, fiecare cu propria sa frumusețe, cu propriile sale cicatrici, cu propria sa poveste.

În acest moment al vieții, privesc atelierul prelucrării cu alți ochi. Nu ca pe un loc al suferinței, ci ca pe o sală de naștere, un loc al transformării și al regenerării interioare. Privesc dalta și ciocanul nu ca pe niște instrumente de tortură, ci ca pe niște extensii ale mâinilor lui Dumnezeu, care modelează cu grijă fiecare contur al sufletului meu dându-i forma cerului. Am învăța să mă bucur de fiecare lovitură, de fiecare ciob desprins, pentru că știu că fiecare dintre ele mă apropie de versiunea mea finală.

Îmbrățișez durerea, pentru că știu că este un profesor dur, dar drept, care îmi arată unde sunt punctele mele slabe și mă învață cum să le transform în puncte forte.

Uneori, când mă poticnesc în cei din jurul meu, mă silesc să îi privesc nu ca pe niște spectatori, ci ca pe niște colegi de atelier, fiecare cu propria sa operă de artă în lucru.

În acest mod, apreciez frumusețea unică a fiecărui suflet. Dumnezeu prelucrează sufletele unora cu pensule fine, pline de nuanțe calde. Sufletul altora însă este sculptat cu duritate, ca piatra brută, dar care în final dă naștere unor opere masive, impunătoare. În fiecare suflet, chiar și în cel mai nefinisat, există o frumusețe aparte. Unicitatea fiecărui detaliu, imperfecțiunile ce spun o poveste, contrastele ce creează un efect dramatic.

Am învățat să am încredere în viziunea Dumnezeu, chiar și atunci când nu o înțeleg pe deplin. Pentru că, în cele din urmă, când opera mea de artă va fi gata, să am convingerea 100% că am fost creată cu un scop, că am fost sculptată cu dragoste și că prin ascultare și supunere, Meșterul Ziditor a reușit să-mi dea forma cerului.

Iulia Blaga (foto)

Autoarea cărților:
Între tăcere și cuvânt & Regândește
Fondatoarea și editoarea revistei creștine:
Vocea Scriitorilor Creștini din Austria (V.S.C.A.)

„Și cine știe dacă nu pentru o vreme ca aceasta ai ajuns la Împărăție!” (Esteră 4:14), este o întrebare care persistă în mintea și sufletul meu, devenind în același timp motto-ul vieții mele, de o bună bucată de timp, indiferent de circumstanțele și perioada grea sau ușoară în care mă aflu. Acest adevăr profund, transmis prin cuvintele simple dar tranșante ale lui Mardoheu, Esterei (nepoata sa orfană), ajunsă să fie mireasa evreică a marelui împărat păgân și bogat Ahașveros, care „domnea de la India până la Etiopia, peste o sută douăzeci și șapte de ținuturi” (Esteră 1:1), mă animă și „îmi dă aripi” să înaintez atât pe calea profesiei mele cât și pe cea familială.

Este așadar o alegere frumoasă, plină de provocări la tot pasul și de multe ori greoaie și neînțeleasă cu adevărat de cei din jur, dar cu impact pe termen lung și chiar pentru eternitate, atât în sufletul copiilor mei biologici cât și în cel al elevilor și studenților cu care lucrez, pasiune pe care am îmbrățișat-o încă din fragedă pruncie.

Extrapolând cuvântul „împărăție” în vremea și societatea noastră, afirm cu tărie că noi am fost „plantați, ca să fim o mlădiță care aduce rod” (Ioan 15:2), Împărăției Luminii, Creatorului nostru, Dumnezeu, iar acest mandat nu este unul deloc ușor, ci din contră anevoios și cu multe încercări, însă „Cel ce e în voi e mai tare decât cel care e în lume” (1 Ioan 4:5) și prin El, „all things are possible”!

Cum se împacă viața de familie cu cea profesională? Mă întreb eu, Bianca, soție devotată a unui om frumos la chip și suflet, de 22 de ani și aflată într-un continuu proces de sfîntire, prin lupta asiduă contra firii mele pămîntești, care de cele mai multe ori își cere drepturile; mamă a trei copii binecuvîntați, două adolescente frumoase și valoroase (în vîrstă de 18 și respectiv 15 ani),

Împăcarea vieții profesionale cu cea de

familie

creative și simpatice, ambele avînd un caracter “strong” și a unui băiețel de 7 ani, el fiind „cireașa de pe tort”, care nu obosește în a ne uimi zilnic, prin întrebările despre Dumnezeu și Biblie și prin istețimea dată de Sus la calculele matematice. La polul opus, sunt profesoara de limba engleză, haioasă, creativă și spontană în predarea materiei îndrăgite dar și prietena empatică față de nevoile emoționale, sufletești și traumele prin care dragii mei elevi de la Liceul Tehnologic „Horea”, Marghita, au trecut sau trec în prezent.

Răspunsul la întrebare este: GREU, DAR NU IMPOSIBIL! De ce? Pentru că în ambele domenii vreau să excelez și să-L onorez pe Regele meu. Reușesc eu acest lucru? Da, cu singura condiție de a-l cere Tatălui meu Ceresc ajutorul zilnic, prin a nu „pune la suflet” vorbele negândite, venite din partea elevilor mei adolescenți și rebeli (care la rîndul lor au inimile sfîșiate de durere, majoritatea datorită familiilor dezorganizate din care provin sau a decepțiilor în dragoste), fie de la așa-numiții „colegi binevoitori” sau bineînțeles de la membrii familiei mei, care au nevoie de mama lor, gata de sacrificiu, indiferent de cum mi-a trecut mie ziua.

Așadar “keep on going” (continuă să înaintezi) în orice domeniu te-a așezat Dumnezeu, luminînd asemeni unui far puternic, care risipește noaptea din jurul tău, pentru ca, la momentul potrivit să ne bucurăm de „Marele seceriș”, când Hristos ne va lua la Cer. Mă întreb la final: ce bucurie mai mare vom avea, ca femei, soții, mame, soacre, bunici și străbunici răscumpărați de Hristos să ne numărăm pline de entuziasm și încântare „snopii” (copii, nepoți, elevi, vecini), căroră le-am prezentat Evanghelia în timpul vieții noastre pămîntești?

Sincer, niciuna!
Bianca Florescu

Nici mai devreme, nici mai târziu

Avenit vara. În sfârșit. După o iarnă, nu tocmai aspră, dar lungă și după o primăvară capricioasă, ne putem bucura întrun final de zile senine, lungi, pline de ieșiri în natură, călătorii, planuri de vacanță, mai mult timp petrecut cu cei dragi, voie bună, vitamina D, provenită de la soare și gânduri pașnice: ce a fost mai rău, a trecut... urmează o perioadă bună.

Nu știu cum sunteți voi, însă eu, după ce trece iarna și vin și zilele călduroase, respir ușurată. Până să ajungem aici, am multe momente în care simt că parcă nu mai vine o dată vara... parcă va fi veșnic iarnă, frig, întuneric și zile lipsite de viață, culoare și sens. Și nici chiar primăvara nu îmi oferă acel confort psiho-emoțional dorit, din cauza vremii instabile și a anxietății pe care mi-o produce. Însă, o dată venită vara, toate nesiguranțele mele pălesc și dispar una câte una.

Nu pot să nu fac legătura cu viața mea spirituală. Când trec prin încercare am impresia că voi rămâne veșnic acolo, jos, în groapă, însingurată și zgribulită de frigul descurajării. Vântul disperării face ravagii în zilele când durerea sau incertitudinea, povara pe care o duc fără să cer ajutorul sau provocările cărora nu simt ce le mai pot face față mă copleșesc și mă doboară cu totul. În vâltoarea norilor amenințători care se-adună pe cerul vieții mele, simt că mă prăbușesc... Cu puținele puteri rămase îndrept ochii către Dumnezeu și cu vocea abia auzibilă rostesc: „până când?”, „până când zăbovești să te înduri de mine?”, după cum spunea psalmistul David.

„Până când să mai aștept, să mai rabd, să mai tac, să mă mai smeresc, să mai tolerez, să mai sufăr? Oare n-ai uitat de mine? Oare nu am ajuns întrun loc greșit? Oare nu m-ai dus în rătăcire? Oare nu ar fi trebuit mai bine să ascult de voia mea? Oare nu sunt cumva în întârziere?”

Adevărul e că vara pare că mai întârzie să vină, câteodată, și ne ține în suspans... dar ea niciodată nu ne ocolește. Vine mai încet uneori, dar vine, la timpul ei, pe care l-a pregătit Marele Stăpân, care ține toate lucrurile în mâna Lui și care orchestrează desfășurarea vieții tale după cum știe El că e mai bine pentru sufletul tău.

E greu să treci prin boală, despărțiri, decepții, moartea cuiva drag, tragedii personale, eșecuri, așteptare îndelungată pentru împlinirea unei dorințe fierbinți... te înțeleg și știu cât poate fi de frustrant să vezi că trece timpul, „timpul tău” și lucrurile nu merg în direcția în care tu îți dorești. Am fost acolo și pot spune că încă mai sunt acolo, din anumite perspective. Însă, ceea ce am învățat din toate iernile prin care am trecut și din toată această așteptare a „verii” în viața mea, este că Dumnezeu nu întârzie niciodată. Mai mult, cred cu tărie că să fii în planul Lui, chiar dacă pare că ești în întârziere, este mult mai bine decât să fii „la timp”, în planul tău. Planul lui este întotdeauna mai mareț. Merită să aștepti și să crezi că El știe ce face. Și alegând să mergi „pe mâna” Lui, ajungi fix acolo unde trebuie și când trebuie. Spun asta din experiență. Ești în compania potrivită. Nu te teme!

Vine vara și în viața ta. Pregătește-ți protecția Spf (Sun Protection Factor = „factorul de protecție solară”) și garderoba potrivită, încrederea în Dumnezeu care are toate lucrurile sub control și bucuria în nădejde!

“Bucurați-vă în nădejde, fiți răbdători în necaz, stăruțiți în rugăciune.” (Romani 12:12)

Simți deja cum razele de soare îți bat în geam? :)

Miriam Văduva

Mâncare din resturi ...un diamant neșlefuit

„Doamne, ce să fac de mâncare?”

Mă uitam prin frigider cu ochii în lacrimi, cu gândul că ba nu am una, ba nu am alta. În lumina frigiderului deschis, mă rugam îngândurată. Mă uitam la pâinea uscată de pe masă și mi-a venit un gând: „mâncare din coji de pâine”. Nu râdeți că vă spun acum ce am făcut. Am tăiat pâinea în bucățele și am bătut un ou cu puțin lapte și ceva condimente și am amestecat. Am pus rămășițe de cașcaval, șuncă, ciuperci și le-am amestecat pe toate și le-am dat la cuptor. Când a fost aproape copt, am pus restul de brânzeturi de prin frigider și s-a copt așa frumos. Apoi am servit cu ketchup, și a rămas mâncare și pe dimineață.

O mâncare din coji de pâine, din rămășițe de mâncare, uneori asta e nevoie ca să ne amintim de Tatăl nostru. Într-o mocirlă din ograda stăpânului, mai stătea un om în lacrimi printre porci și mânca din resturile porcilor. În lacrimi și durere, în lipsuri își aduce aminte de tatăl lui, care putea să-i ofere totul. Adevărul e că uneori avem nevoie de mâncarea din resturi ca să ne aducem aminte că Dumnezeu se uită și asupra noastră, și pentru El suntem totul.

În timp ce serveam cu bucurie mâncarea aceasta, mi-am dat seama că înțelepciunea care vine de la Dumneze e nespus de minunată. Fără înțelepciunea de la El, probabil aruncam resturile și pâinea uscată. Dar, Dumnezeu e nespus de minunat că din resturi face minuni. Din 5 paini și 2 pești a hrănit o mare mulțime de oameni. Din oameni leproși, orbi, schiopi, curve, din cei pe care noi îi considerăm resturile societății a făcut oameni care strigau pe străzi despre minunile Lui.

Frumusețea la Dumnezeu e că El nu vede resturi ca noi și nici vechituri. Din fiecare lucru și om poate scoate diamante. Nu crezi? Uită-te la tine în oglindă, din țărână am fost făcuți. Da, din țărână pe care o scuturăm de pe tălpile noastre. Cine e ca Dumnezeu? Nimeni nu se compară cu înțelepciunea Lui.

Femeia înțeleaptă își zidește casa, chiar și prin astfel de lucruri. Dar zidește cu înțelepciunea care vine de la Dumnezeu, că altfel ne dărmăm casa cu însăși mâinile noastre. Cum? Și prin faptul că aruncăm ceea ce noi considerăm resturi. Azi arunci, mâine arunci până când nu mai ai ce. Dar, cu înțelepciunea de la Dumnezeu, azi zidești, economisești, zi de zi așa, până când îți dai seama că stai într-o casă zidită pe stâncă.

Da, în timp ce mâncam mâncarea aceasta, mi se plimba mintea prin Biblie și câte învățături poți lua din lucrurile simple atunci când ceri înțelepciune de la Dumnezeu.

Poate azi rămâi de aici cu o rețetă simplă să salvezi resturile. Poate rămâi cu imaginea fiului risipitor care se ridică de la resturi și fuge spre tatăl Lui.

Poate te simți un rest al societății, sau în familia ta unde nu ești băgată în seamă și mereu la cratiță, dar sper să-ți amintesc azi ce minuni poate face Dumnezeu cu tine, când stai la dispoziția Lui.

Fiul risipitor e primit cu bucurie în brațele Tatălui. Indiferent unde și cum ești, aleargă în brațele lui Dumnezeu, căci El e gata să te primească și să te transforme într-un diamant. Iar dacă ai alergat deja și parcă nu vezi schimbări majore, nu uita că la început și diamantul a fost doar un rest de piatră până ne-am dat seama că șlefuit are o mare valoare.

Ți-aș mai scrie multe din ce am învățat acolo în rugăciune cu Dumnezeu, în bucătăria mea mică, dar la masă cu scumpii mei plini de bucuria unei mâncări delicioase. Dar, te invit să o faci și tu și să îți notezi tot ce îți aduci aminte din Scriptură când Dumnezeu a făcut din resturi ceva minunat. La pagina cu rețete vă las și rețeta și o poză.

Lavinia Jinar („Tribul mic al lui Daniel”)
Biserica „Betel”, Sebeș

Primăvara inimii mele

„Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem pe Domnul! Căci El Se ivește ca zorile dimineții și va veni la noi ca o ploaie, ca ploaia de primăvară, care udă pământul!” (Osea 6:3)

Când eram copil, priveam cu uimire la schimbarea uluitoare ce avea loc în natură la venirea primăverii. Eram fascinată de transformarea peisajului mohorât într-unul plin de viață.

După topirea zăpezii sau oprirea ploii reci de iarnă, rămâne în urma lor un tablou cenușiu, trist, desprins parcă din poezia lui Bacovia: frig, ceață, noroi. Dacă te-ai trezi dintr-odată într-o astfel de atmosferă și nu ai cunoaște succesiunea anotimpurilor, ai crede că timpul ar sta în loc și nu mai urmează nimic altceva măreț. Dar primul ghiocel își face apariția printre grămezile de frunze moarte și iese la lumină victorios, aducând cu el speranță. După el urmează toporașii, viorelele, clopoțeli. Încep copacii să înmugurească și să înfrunzească, apoi primele fire de iarbă încep să răsară timid, urmându-le vioi zambilele și narcisele. Natura emană un miros fermecător!

Ce-ar fi dacă după atâta stagnare și amorțeală, natura nu s-ar mai trezi la viață? Dar oare, cum trăim noi? Încă dormim? Doar simțim frigul și gheața și ne retragem?

Adesea suntem nepăsătoare, împietrite și nu reușim să ne dezmoțim. Nu vrem să fim ca primul ghiocel care îndură frigul și iese triumfător la suprafață. Suntem prea comode uneori. Este mai simplu să nu ne implicăm în nicio activitate, ca să nu facem sacrificii sau să fim vulnerabile. E cel mai comod să lăncem în fața știrilor de tot felul, a filmelor sau a rețelelor de socializare ori pierdute prin magazinele de haine.

Este vremea să ne trezim la viață! Greutățile acestei vieți lasă amprente asupra vieților noastre. Uneori suntem secătuite de bunătate și dragoste. Nu putem dăruia nimic celor din jurul nostru. Să ne lăsăm în brațele Tatălui, să-l căutăm! Să reînviem! Să prindem viață ca iarba care înverzește, asemeni copacilor care se trezesc la viață după o iarnă lungă și grea. E nevoie de curaj să fii altfel! E greu uneori să vizitezi un orfan sau un bolnav la spital. Să ajuți pe cei mai în vârstă necesită dăruire!

Am fost de curând la o conferință și am primit o revistă pe care am răsfoit-o pe nerăsuflăte. Parcă m-am trezit ca dintr-un vis lung. Și atunci am știut: e un nou început. Începutul meu, în care voi scrie gânduri de încurajare, voi împărtăși experiențe trăite și daruri din inima mea de femeie.

Primăvara înseamnă schimbare. Trezirea la o nouă viață!

Primăvara ta cum este? Care este începutul tău?

La ce trebuie să renunți?

Poate vrei să termini o carte nouă pe care nu ai reușit să o finalizezi.

Poate te așteaptă părinții tăi bătrâni pe care nu i-ai vizitat de mult timp?

Sau trebuie să te pregătești temeinic de un examen?

Ori vrei să ajuți vecina ta bolnavă?

Aceasta este primăvara, să reînnoim sub toate aspectele!

Să ne ajute Dumnezeu pe toate să reușim să schimbăm lucrurile vechi, să fie un început nou ca să răspândim un miros plăcut, de cer, în viața celor din jurul nostru!

**Cu prețuire,
Zorița Turculescu (foto)**

Fii o mamă slujitoare

Sunt binecuvântată ca mamă cu trei fete minunate. Când rostim cuvântul „mamă”, știm toate mămicile cât de complex este pentru că o mamă este multifuncțională și parcă niciodată prin multe activități ce le are în casa și cu copiii ei, parcă nu are bateriile descărcate, ci mereu luptă, și nici atunci când obosește ea nu se dă bătută, ci mereu prin harul Domnului ea se ridică. (Ceva verset biblic).

Poate că ești mamă și nu îți permiți să lucrezi, pentru că stai lângă copiii tăi pentru creștere și educație. Nu e ușor așa ceva. Pentru că zilnic asigurăm tot ce ai mai bun să le oferi copiilor; fie mâncare sănătoasă, timp de calitate, legănat, alăptat, dus-adus de la grădini, școală și lista e lungă și poate nu mai poți cu răbdarea, nu ai ajutor nu mai ai puteri... Însă oprește-te, mamă o clipă și cugetă la faptul că Dumnezeu a lăsat mamei daruri trimise din cer. Dar și putere, răbdare și mai ales ne cere nouă mamelor ca tot ce facem să o facem ca pentru Domnul. (Coloseni 3:23)

De câte ori atunci când ai spălat vasele ai spus: „le spăl spre slava Domnului”? Sau, atunci când ți-ai ajutat copiii la teme ai făcut acest lucru ca și slujind Domnului?

Femeie, tu care ești aleasă să fii mamă, Dumnezeu a pus în tine mai multe daruri pe care să le folosești pentru copiii tăi, și prin educația pe care le-o oferi să le insuflă încă de mici Cuvântul Domnului în inimile lor, ca atunci când vor crește mari să te bucuri de ei. Copiii noștri sunt ca niște bureți care absorb tot ce nu vă oferim.

Nu ai vrea ca, peste ani, copiii să-și amintească de tine ca de o mamă credincioasă, care i-a inspirat prin exemplu?

Ca de o mamă a rugăciunii, a cântării, o mamă slujitoare?

Atunci, dacă vrei ca copiii să rămână credincioși în Domnul, trebuie să fii tu să oglindești prin tot ce-ți inspiră acum.

Roagă-te cu ei, postește împreună cu ei, cântă cu ei, fă fapte bune și fii plină de dragoste când ajuți, ca ei să moștenească aceste daruri și să fie călăuziți de el atunci când vor deveni și ei soți, mame, tați.

Dacă stai acasă lângă copiii tăi pentru că nu poți să lucrezi, nu te îngrijora pentru bani – Domnul va purta de grijă copiilor Săi (Filipeni 4:6).

Nu tânji și nu aspiro să disperare după un serviciu, nu căuta bone pentru a-ți urma visul de a fi, poate, o femeie de afaceri, pentru că, deși cu banii poți cumpăra lucruri, cu timpul tău oferit copiilor nu te vei mai întâlni niciodată.

Copiii tăi sunt mici o singură dată și, cu bagajul de valori spirituale pe care li-l vei pune acum, cu acesta vor păși în viață.

Nu lăsa ca societatea, școala sau alte surse care promovează principii și valori morale diferite să îți conducă mai departe copiii. Fii tu, în propria ta familie, lumina și binecuvântarea peste ei.

Nu uita că noi suntem primii educatori ai copiilor noștri (Deuteronom 6:6-7), iar manualul care ar trebui predat este Biblia, pentru că acolo copiii vor găsi toate instrucțiunile (poruncile Lui) pentru o viață binecuvântată (Proverbe 22:6).

Alege ce dorești cel mai mult pentru copiii tăi: ori oferindu-le bani și confort în toate, ori oferindu-le momente speciale de închinare în familie, de citire a Bibliei, de memorat versete, de învățat poezii.

Alege astăzi ca să te poți bucura mâine. Alege înțelept și iubește-ți slujirea.

Carmen Frunză, Biserica „Elim”, Timișoara

Frângere

Simți că nu mai poți. E miez de noapte, și inima se zbate. Gânduri aleargă cu repeziciune prin mintea ta îngrijorată, stresată poate. Când o să iasă soarele? Când o să fie liniște? Când o să fie bine?

Dar oare așa e scrisă viața aceasta? Oare chiar e dat omului să trăiască numai în bucurii și împliniri? Ne-a promis Dumnezeu numai lapte și miere în viața aceasta? Ce rost ar mai avea atunci Raiul? Ce rost are atunci Biblia care ne încurajează atât? Avem noi nevoie de încurajare când ne merge bine? Să fim serioase, nu e așa! Minunatele istorisiri despre Estera, David, Daniel și atâția alții aflați în momente de cumpănă, în momente de criză, în momente de răscruce, mai au oare valoare în zilele noastre? Mai privim noi oare în Cuvântul Lui să recunoaștem atotputernicia Lui?

E timpul, draga mea! E timpul, acum, aici, în locul în care te afli, să îți îndrepți privirea spre El, spre Cel Suveran, spre Cel ce scrie și istoria ta, spre Cel ce se îndură și are mila și de tine, să te frângi.

Nu e nimic mai de preț decât lacrimile ce cad în frângere, nu e nimic mai de pret în ochii Lui Dumnezeu decât o inimă smerită, chiar dacă poate prea mult purtată prin valuri, poate fără putere și fără cuvinte, dar care chiar și în tăcere, suspină și așteaptă. Așteaptă un răspuns, o binecuvântare, o rază de soare, așteaptă salvarea de la Dumnezeu. Vreau să îți amintesc și să te asigur că El e prezent aici, e lângă tine, e chiar lângă inima ta, și îți șoptește: „Va fi bine!”

Ai încredere în El încă o dată, predă-i Lui toate gândurile și sentimentele tale, lasă-te învăluită în iubirea și credincioșia Lui, nu vei fi dezamăgită.

El întotdeauna are o soluție chiar dacă noi de multe ori poate nu putem vedea rezolvarea lucrurilor din cauza norului ce ne acoperă privirea, însă El poate, Isus deja a pregătit victoria. El și astăzi lucrează, și o va face, pentru că ești iubită de El, esti valoroasă, aleasă dinainte să te naști, binecuvântată și ai mare preț în ochii Lui. Va da la o parte greul, va șterge lacrima, va face un drum nou. Tu doar, frânge-te! Cazi pe genunchi și cheamă-L, strigă, plângi, fă ce simți, dar nu îl lăsa să plece până nu se atinge de problema ta.

**„El poate,
El poate,
Eu știu că poate
Eu știu că Domnul poate...”**

Nu e nici o urmă de îndoială că e Dumnezeu suveran și poate să se atingă de tine, pentru că a dat putere unui copil să se lupte cu un uriaș, a fost cu o femeie care urma să își riște viața prin prezența ei într-un loc interzis femeilor, a fost cu un bărbat într-o groapă cu lei înfometăți și nu i-a fost atins un fir de păr, și astăzi este și cu tine și cu mine și nu va da greș nici de data aceasta, pentru că planul Lui e perfect, voia Lui e desăvârșită.

„Căutați mai întâi împărăția Lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da de deasupra”. (Matei 6:33)

Știu că viața aceasta de multe ori poate nu e tocmai ce ne-am imaginat în copilărie că va fi, de-a lungul timpului au fost multe suferințe și coborâșuri în viața fiecăruia, nu lapte și miere cum ne așteptăm, însă uitându-mă în urmă, peste orice greu, suferință și perioadă grea, sunt 100% sigură ca a fost DOAR EL, doar harul Lui nemeritat cel care m-a însoțit.

Cu lacrimi în ochi recunosc dragostea Lui față de mine și îi mulțumesc că nu m-a lăsat niciodată, nu a plecat de lângă mine, nu m-a abandonat. Mulțumesc, Isus! În toate frângerile mele, Dumnezeu a fost mângâierea și alinarea mea, singurul care m-a înțeles pe deplin și care m-a putut ajuta să merg înainte. Astăzi, chiar dacă e nesiguranță în jurul meu și tulburare, aleg să mă încred în El și sunt liniștită. El e suveran. Și tot ce îmi doresc e ca la sfârșitul alergării mele să îl pot îmbrățișa, să îi cad la picioare și să îi spun că îl iubesc și îi mulțumesc pentru tot ce a făcut pentru mine.

Mă frâng, plâng, mă rog și aștept. Dumnezeu a fost cu mine din pântecul mamei mele, și știu că va fi până la ultima suflare pe acest pământ. Am simțit iubirea Lui de atâtea ori de-a lungul vieții încât nu pot să disper, nu vreau să mă îngrijorez. Aleg să mă încred în El și sufletul meu va fi mângâiat. „Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost.” (Proverbele 18:10)

Mă încred în El, orice s-ar întâmpla... Așa să ne ajute Dumnezeu tuturor în aceste vremuri ciudate. Încredere, iubire, rugăciune și frângere și apoi urmează...biruința.

„... căci El Însuși a zis:
«**Nicidecum n-am să te las, cu
niciun chip nu te voi părăsi.**»”
(Evrei 13:5)
Lasă-L să te atingă...

**Te îmbrățișez!
Flavia Bîrle**

Duceți-vă!

Domnul Isus lansează această mare trimitere ucenicilor Lui de atunci, dar și ucenicilor de acum. Noi suntem responsabili ca cei din jurul nostru ca ei să audă Vestea bună!

După ce m-am întors la Dumnezeu, am primit această chemare, dar spre rușinea mea, m-am opus o perioadă, aducând înaintea lui Dumnezeu planurile mele... Mă gândeam: „am terminat facultatea, voi lucra și voi susține financiar misionari”.

Dumnezeu nu m-a lăsat să fac ce am vrut eu și mi-a vorbit prin câteva persoane, după care mi-a vorbit direct inimii mele: „Dar mi-ai dat mie viața ta, dacă îmi aparține Mie, de ce mai faci tu planuri pentru ea?” Mărturisesc că m-am simțit foarte rușinată, pentru că mi-am amintit momentul promisiunii, și am decis să nu îmi mai controlez viața ci să ascult îndemnul Lui.

Într-o zi am văzut un copil care era pus la cerșit și care plângea, din momentul acela nu am mai avut liniște, simțeam ca trebuie să fac ceva, inima mi-a fost străpunsă de milă, și dorința de a face ceva pentru copiii din situații dificile.

**„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți
Evangelia la orice făptură...”**

(Marcu 16:15)

Am mai avut multe experiențe cu Dumnezeu și toate m-au direcționat spre lucrarea cu copiii, am lucrat în case de copii, asociație, unde am început cu ajutor social, după care am văzut că educația și învățământul e cea mai mare problemă, așa că am continuat cu grupuri de alfabetizare, școlarizare copii și adulții, chiar în casele lor.

Dumnezeu mi-a dat din dragostea Lui pentru acești copii, fără de care nu cred că aș fi reușit mare lucru. În prezent, după 23 ani, văd multe vieți schimbate, chiar generații.

Vestea bună atinge inimi împovărate, suflete legate, și îi aduce la lumina lui Isus Cristos, iar speranța pentru o viață mai bună le dă aripi ca să se ridice și să lupte pentru viețile lor!

În ultimii 10 ani avem o lucrare în Luduș, mă simt foarte binecuvântată să locuiesc în acest orașel, unde mă simt acasă.

De 2 ani am înființat o asociație, și prin miracol am cumpărat o casă. Avem în jur de 40 de copii, cu care lucrăm, 3 grupuri after-school, cu copii din diferite cartiere, program biblic pentru copii, și program pentru adulți, după posibilități am organizat excursii, tabere. Facem tot ce putem ca ei să aibă șansă de a-și schimba viața după planul lui Dumnezeu.

Aliona Șumandea

Poveste adevărată

„Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta –
ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ.“

Pe malul lin al Crișului Bătrân, într-un sat răsfirat printre câmpuri, trăiau fericiți într-o căsuță mărginită de o grădină roditoare și lanuri de grâu, Elisabeta și Dumitru, alături de cei patru copii ai lor. Oamenii satului îi strigau cu drag Saveta și Mitru Piper.

Saveta, deși era numită Piper pentru hărnicia și rodnicia ei, mai degrabă i se potrivea denumirea de Saveta Sare, căci era ca sarea pământului – lua parte cu sufletul la durerile și bucuriile celor din jur iar vorba ei înțeleaptă dădea gust și savoare întregului sat. Deși mică de statură și fragilă la înfățișare, în pieptul ei bătea o credință puternică, în stare să mute chiar munții. Îl căutase pe Domnul din tinerețe și, când îl găsisese cu adevărat, Dumnezeu i Se descoperise în toată splendoarea Lui, umplând-o cu Duhul Său Sfânt. Devenise o pionieră a credinței în acel sat, iar prin trăirea ei simplă dar plină de bunătate, mulți au descoperit căldura iubirii lui Hristos, primind în inimi mântuirea ca un dar prețios.

Căminul lor era întotdeauna cald și primitiv, pe masă nelipsind din glastră o ramură de busuioc. Dacă poposeai în casa lor nu ai mai fi plecat, iar cei în nevoie plecau cu traista plină și cu sufletul ușurat.

Suferiseră mult în viață Mitru și Saveta, li se născuseră paisprezece copii, dar în anii grei după război, când epidemiile bântuiau prin sate, își pierduseră zece dintre copii. Rămăseseră la bătrânețe doar cu patru – doi băieți și două fete.

Dar toate aceste necazuri n-au făcut altceva decât să îi lege și mai mult de Domnul și unul de altul; iar bucuria din inima Savetei, bucuria pe care o avea cu Domnul ei în fiecare zi, nu i-au putut-o lua nici pierderea copiilor, nici bolile și multele operații pe care le suferise de-a lungul vieții. Chiar în mijlocul durerii ei, avea o vorbă de încurajare pentru alții și era precum un izvor de binecuvântare de unde se adăpa tot satul.

O iubea mult Mitru, s-ar fi dat pe sine pentru ea, și venise vremea când trebuia să se jertfească cu adevărat. Erau deja înaintați în vârstă când mama Savetei, lovită de un atac cerebral, rămase paralizată. Nu-și mai putea mișca nici măcar capul și avea nevoie de îngrijire permanentă și istovitoare.

Saveta era cea mai mare dintre cele patru surori ale sale, iar mama bătrână – după cum e obiceiul la noi – locuia cu fiica cea mică și ginerele în casa părintească. Doar că acest bărbat era mult prea copleșit de întreaga situație, și astfel surorile au înțeles că trebuie să găsească o altă cale de a-și îngriji mama atât de bolnavă și neputincioasă, împreună hotărând să-și împartă rândul și grija față de ea.

Așadar, cele patru surori și familiile lor s-au adunat la un loc să se sfătuiască cum să aibă grijă de mama lor vârstnică. După multă chibzuială, cea mai nimerită cale li s-a părut să o ducă pe rând, cu carul tras de boi, de la o casă la alta, rămânând câte o lună la fiecare dintre fete – astfel fiecare avea să-i acorde îngrijirea cuvenită doar trei luni pe an.

Fata cea mare, Saveta, cu atâta drag ar fi luat-o cu totul la ea acasă, dar se îngrijora și pentru cele trei luni pe an, știa că după atâtea nașteri și operații grele, medicii nu-i mai dădeau voie să facă nici cel mai mic efort. Și oricât de binevoitor îi era bărbatul, nu voia să-l obosească și mai mult – îi ajungea munca și grijile gospodăriei.

Însă Mitru nu găsi pace la acea întâlnire: „Cum să poarte mama bolnavă cu carul de la un capăt la altul al satului, ca pe o povară nedorită?” La sfârșitul sfatului, le spuse hotărât celor patru surori: „O iau eu pe mama la noi. Eu am să mă îngrijesc de ea!”

Și pentru că era un om inimos și vrednic, a așezat-o pe mama bolnavă într-un pat în camera cea mai luminoasă dinspre stradă – acolo, unde prin tufișurile înflorite de hortensii – roz-violet ca amurgurile de vară – putea privi în voie cursul liniștit al Crișului Bătrân.

Saveta pregătea cu grijă mâncarea mamei bolnave, iar Mitru, cu multă dibăcie, o ridica ușor pe perne, sprijinindu-i capul tremurător ca să poată primi hrana. El era cel care îi schimba zilnic scutecele, le ducea la râu să le spele – întinzându-le apoi în curte, albe ca zăpada, pe sforile întinse. Chiar și cele mai iscusite femei ale satului se întrebau cu mirare și admirație: „Cum poate Mitru să le scoată atât de albe și curate?!” Patru ani întregi a fost mâna lui blândă și inima lui statornică lângă patul mamei soacre, fără ca o umbră de nemulțumire sau cârtire să-i tulbure grija.

Ce mult îl prețuia nevasta pentru toată dragostea și devotamentul de o viață întreagă, iar acum la bătrânețe parcă mai mult ca niciodată!

Cu inimile pline de bucurie, nepoții așteptau nerăbdători vacanțele să le petreacă la bunici, în casa aceea mereu primitoare, unde aerul mirosea puternic a dragoste și busuioc.

Așa a voit Dumnezeu, să o ia întâi pe bunică acasă la El – ea care trăise cu ochii și inima înspre cer în toți anii ei. Nici moartea nu-l putuse despărți pe acest bărbat de nevasta lui. Cei 15 ani pe care Dumnezeu i-i mai dăruise, îi trăise cu amintirea ei mereu vie – aceleia pe care o iubise din toată inima lui.

S-a stins din viață la 91 de ani, fără să fi cunoscut vreodată boala, după o bătrânețe lungă și fericită – parcă Dumnezeu ar fi întârit prin viața lui făgăduința Sa: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pământ.”

La înmormântarea lui a venit întreg satul, cu recunoștință și prețuire. Localnicii își depănau amintirile despre acest om mareț, făgăduindu-și că nu vor uita vreodată pilda de viață pe care le-o dăduse. Dar un lucru rămânea pentru ei o taină: cum îndurase să îngrijească de mama soacră și să spele scutecele ei la apele reci ale Crișului Bătrân?

Dragi cititoare vreau să vă spun că aceasta poveste este una adevărată – o port în suflet, căci acești oameni minunați au fost bunicii mei, bunicii din partea mamei, eu fiind fata Ilenei Savetei Piper.

Îmi amintesc cu duioșie de bunică – o ființă plină de pace și seninătate. Însă o umbră îi întuneca chipul când se uita la fiica ei cea mică, la mama mea, gândindu-se la viața plină de durere pe care o purta alături de un om prins în mreaja patimilor lumești.

Am auzit-o odată spunându-mi, cu un oftat adânc, că un singur lucru îi părea rău în viață: că a făcut o mare greșală grăbind-o pe mama mea să se mărite cu acel chipeș băiat – cel care știa să recite cu foc poezii lungi, având versuri frumoase pe buze, dar inima rece și goală de iubire adevărată.

Dar oare a fost cu adevărat o greșală? Dumnezeu a rânduit înainte de întemeierea lumii locul unde mă voi naște – destinul meu țesut cu fire din viața părinților și bunicilor mei.

Îi mulțumesc din suflet Domnului meu pentru pilda sfântă a bunicilor mei – pentru dragostea lor jertfitoare, pentru dăruirea lor tăcută, pentru înțelepciunea aceea simplă și bunătatea care părea că vine direct din Cer.

Iar exemplul bunicului – cum a cinstit-o pe mama lui soacră cu răbdare și demnitate sfântă – îmi va rămâne întipărit în suflet ca o Evanghelie vie, pe care o voi spune nepoților mei, ca și ei să știe că cinstirea și iubirea aduc cerul pe pământ prin fapte obișnuite, făcute cu sfințenie.

Emilia Dogar
Biserica “Emmaus”, Graz

Sticluța cu Ulei de Mentă.

Se spune că oamenii deștepți răcesc vara. Cu siguranță expresia are undeva o rădăcină, dar personal nu o cunosc – și nici nu cred că este adevărată. Pot doar să vă povestesc cum soțul meu a reușit performanța asta chiar în mijlocul verii, acum câțiva ani.

Era seară târziu când au apărut primele simptome, și primul gând a fost că trebuie să comand o sticluță cu ulei de mentă. Bineînțeles că rugăciunea este soluția numărul unu, dar de obicei nu ne lipsesc din casă câteva remedii naturiste. Uleiul de mentă desfundă cu ușurință nasul, reduce tusea, sinuzita și infecțiile gâtului. Iar eu... rămăsesem pur și simplu fără el.

Dimineată, foarte devreme, am plecat împreună într-o călătorie. Mi-am adus aminte de comandă și am sunat imediat o prietenă care putea să o plaseze pentru mine. Prima încercare a fost un eșec – probabil era prea devreme. Am încercat din nou peste o oră, însă când prietena mea a răspuns, semnalul era foarte slab și nu am reușit să ne înțelegem. După câteva încercări eșuate, am reușit, în cele din urmă, să vorbim, dar răspunsul nu a fost cel așteptat: ar fi durat prea mult ca uleiul să ajungă la timp.

Totuși, am plasat comanda.

Recunosc că am fost puțin dezamăgită că nu puteam să îi ofer lui Augustin o alinare urgentă, dar știu că nu toate lucrurile se întâmplă cum le planificăm. Cred, însă, că toate lucrurile – atât cele favorabile, cât și cele care nu ne plac sau nu le înțelegem – lucrează împreună spre binele nostru.

Am ajuns, în cele din urmă, la destinație. Augustin avea câteva îndatoriri de rezolvat, iar eu mă bucuram de vremea plăcută de afară, așteptându-l. La câțiva metri de mine, un bărbat mai în vârstă mă privea ca și cum avea ceva important să îmi spună.

S-a apropiat încet, iar când a ajuns lângă mine, a ridicat o mână în care strângea ceva și a șoptit: „De la Dumnezeu, pentru tine.”

Am rămas fără aer pentru câteva secunde.

În palma lui era o sticluță cu ulei de mentă.

Exact ca aceea pe care voiam să o comand pentru Augustin.

În acel moment, mi-a venit în gând Psalmul 139:4: „Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă, și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul.”

Coincidență? Nu cred în așa ceva. Cred că Dumnezeu este extraordinar și minunat în felul în care mă surprinde, mă răsfăță și îmi aduce aminte să nu mă îngrijorez de nimic.

Se putea rezolva problema fără acel ulei? Bineînțeles! Dar Domnul meu a vrut să-mi arate că El mă vede și-l pasă. Că El poate și face.

Draga mea, care te-ai oprit din timpul tău ca să citești gândurile mele, îți spun: ești văzută. Nu ești ascunsă de ochii Lui. Gândurile tale sunt auzite.

Ai încredere că Domnul va face să se întâmple minunea de care ai nevoie. „Eu sunt DOMNUL și, la vremea cuvenită, voi face să se împlinească repede aceste lucruri.” (Isaia 60:22)

Știu, așteptarea poate fi grea și uneori să pară fără sfârșit. Dar ce câștigăm îngrijorându-ne? Din trăirile mele știu: îngrijorarea și lipsa răbdării nu au făcut altceva decât să-mi fure pacea, să-mi umbrească bucuria și să mă lipsească de odihnă.

Este oare ceva prea greu pentru Domnul? Nu trebuie să existe o nevoie ca să-ți arate că-l pasă. Este în natura Lui de Tată să-și exprime grija și dragostea. Uneori îți va mângâia fața cu o adiere de vânt. Alteori îți va umple inima de pace.

Îți va asculta dorințele – când sunt după voia Lui.

Te vei bucura și vei vedea bunătatea Lui.

Pentru că te iubește, va fi cu tine în cele mai bune momente – dar și în cele mai grele, în care abia îi vei simți prezența. „Fii liniștită!”

„Căci El Însuși a zis: «Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi.» Așa că putem zice plini de încredere: «Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme...»” (Evrei 13:5-6)

Daniela Decean
Casa Tamplarului
Ocna Mureș

Copilărie

cu miros de narcise și gust de
griș cu lapte, în casa bunicilor

*„Copiii copiilor sunt cununa bătrânilor
și părinții sunt slava copiilor lor.”*
(Proverbe 17:6)

Băttătorita afirmație că „ești copil cât timp îți trăiesc părinții”, mă urmărește adeseori și încerc să mă bucur din plin de statutul de copil pe care-l mai am încă – pentru că timpul ticăie ușor și viclean de repede.

Când mă gândesc la copilărie mă încercă un curcubeu de sentimente, nespus de frumoase și armonios împletite cu lacrimi ivite în colțul ochilor. Când însă rostesc cuvântul „copilărie”, nostalgia mă învăluie iar inima vibrează parcă altfel, pe o frecvență mult mai înaltă...și tresar la gândul că a rămas doar amintirea. Am adunat o traistă mare de instantanee ale vieții pe care le dezvolt pe ori de câte ori greutățile dau buzna peste mine și îmi găsesc alinarea în „brațele bunicilor”, ...transformate de mult timp în aripi.

Copilăria mi-a fost puternic marcată de prezența „bunilor mei” (așa îi și numeam: „Mama bună” și „Tata bun”) pentru că în casa lor liniștită și binecuvântată, în orașul de la poalele Feleacului, m-am născut și am trăit o bună bucată de vreme. Acolo, pentru prima dată, mâinile mele s-au unit în rugăciune și tot acolo L-am descoperit pe Isus, desenat în cărțile biblice pentru cei mici. Îmi răsună puternic și azi în minte, vocea bunicului care îmi citea cu voce gravă din Evanghelia după Luca: „Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți!” Îmi plăcea mult să îi ascult istorioarele din Biblie și îl puneam adesea să mi le repete chiar dacă ajunsesem să le știu deja, pe de rost.... Cum aș putea să uit nukul acela mare și umbros din curtea casei lor, unde în fiecare după masă de duminică se citea Scriptura și eram ușor inițiată în călătoria descoperirii personajelor biblice și a mesajului ceresc?

Uneori înțelegeam din prima, alteori puneam întrebări până când eram satisfăcută de răspunsurile primite. Nu se supărau pe mine, pe pisălogeala și insistențele mele, pentru că erau extrem de bucuroși să-mi împărtășească credința lor. Îmi plânge sufletul de dor după acele vremuri și ce n-aș da să mai fiu încă o dată cu ei, sub nuc, la părășie...

...Sau cum aș putea să uit grija lor imensă față de neastâmpărul meu, specific nepoților răsfățați, cărora li se îngăduie multe... sau mâinile întinse cu dragoste pentru a-mi proteja piciorul de cădere în zbuguiala mea ștrengărească? Sau cum aș putea să le uit ochii lor umezi, atunci când eu plângeam din motive mai mult sau mai puțin întemeiate?... Sau nopțile nedormite când îmi vegheau somnul schimbându-mi compresele reci de pe frunte...

Cu același dor îmi amintesc de plimbările lungi, pe dealurile din apropiere, finalizate cu picnic-uri improvizate ad-hoc... de trasul cu sania prin zăpada proaspătă, înfăolită bine în păături moi, pentru a nu răci... de răsfățul cu delicioase dulciuri într-o vreme – de tristă amintire – când acestea nu se prea găseau în magazine... sau de mofturile copilărești și capriciile egoiste satisfăcute aproape de fiecare dată, fără vreo urmă de ezitare...

Sunt zile când gândurile-mi aleargă departe de cotidian și mă revăd în grădina lor, culegând căpsuni și cireșe, călcând sub roțile triciclei florile buncii îngrijite cu multă atenție sau scoțând sunete ciudate pentru a speria găinile – drept răzbunare pentru cicatricea de pe față ce mi-o provocase cocoșul... Mi-e dor de fiecare clipă petrecută cu ei, și prețuiesc acum, mai mult ca niciodată dorința lor, alături de cea a părinților mei, de-a face OM din mine și de-a mă crește pentru Cer!

I-am iubit nespus și i-am admirat cu recunoștință, privindu-i cum îmbătrânesc frumos, apoi cum se usucă spre finalul vieții și mi-am propus să le calc pe urme atunci când în viața mea vor apărea nepoții. Plecarea lor în veșnicie a fost după o bătrânețe lungă și tihnită, mulțumiți și mulțumitori Tatălui că și-au ținut și strănepoții în brațe. Nădăjduiesc ca la sfârșitul alergării mele să las o amprentă la fel de puternică în viețile dragilor mei și mai sper într-o revedere în Veșnicie cu cei care au dat miros de narcise și gust de griș cu lapte, copilăriei mele!

Cu aleasă prețuire,
Daniela Raț (foto), Biserica „Logos”, Zalău

Împreună

pentru cer

Slujirea este de multe feluri.

Slujim prin cântare, ajutorare, rugăciune, împărtășirea Evangheliei și multe altele. Dar împărtășirea Evangheliei; expunerea mesajelor din Cuvânt adică predicarea, îndemnul, conducerea momentelor de Laudă și închinare nu este doar o simplă slujire în cadrul programelor bisericești ci prin aceste mesaje suntem cel mai influențați și e deosebit de importantă în creșterea și întărirea bisericii.

Când spunem slujire în Casa Domnului, poate este primul lucru care ne vine în minte – predicarea; sunt oameni chemați și pregătiți special pentru această lucrare și ei au și responsabilitatea să vorbească să facă evanghelizare, să învețe.

Cunoaștem și că noi femeile nu suntem chemate să învățăm bărbații pe care Dumnezeu i-a pus să fie autoritate peste biserică și niciodată nu vom avea ocazia să predicăm celor necredincioși așa cum o fac evangheliștii din bisericile noastre, sau să predicăm. Dar care este rolul nostru și cum putem noi, ca femei înțelepte, surori, prietene, soții, care nu avem acces la microfon să mă exprim așa, să fim împreună lucrătoare cu ei: copiii, frații, prietenii sau soții noștri, pentru împărăția lui Dumnezeu?

Biblia ne învață ce înseamnă înțelepciunea care vine de sus, cea care ar trebui să ne conducă în această misiune de lucrătoare împreună cu ei pentru Dumnezeu.

Iacov 3:17 ne spune atât de frumos – „Înțelepciunea care vine de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică.”

Haideți să vedem cum putem aplica unele trăsături ale înțelepciunii enumerate în versetul de mai sus în acest context?

Înțelepciune sfântă („curată”)

M-am gândit la faptul că cei dragi ai noștri care sunt chemați să slujească biserica prin Cuvânt, poate la lucru au colegi și șefi necredincioși. Oamenii din lume sunt vulgari, conduși de ambiții, sunt răi, plini de tot felul de păcate iar slujitorii noștri, soții noștri, copii noștri, frații noștri, vin acasă sau ajung la biserică unde trebuie să predice,

încărcați cu atât de multe gânduri și emoții negative. Povara aceasta este grea pentru un om al lui Dumnezeu. Despre Lot citim în 2 Petru 2:8 – „(căci neprihănitul acesta care locuia în mijlocul lor își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite),” nu cred că sunt străini nici ei de acest sentiment. Datoria noastră de soții, mame, surori este să îi protejăm de alte lucruri necurate, murdare, și să îi ajutăm să se pregătească pentru slujire. Mai practic, putem să vorbim lucruri plăcute, să nu le încărcăm mintea cu bârfă, nemulțumiri și descurajare; din contră să îi binecuvântăm și să îi apreciem.

Înțelepciune pașnică

De asemenea suntem răspunzătoare de armonia din familie. Pacea este haina pe care trebuie să o îmbrăcăm în fiecare zi. Cel rău este expert în a crea situații tensionate și de a ne da motivele de ceartă exact înaintea programului de biserică, exact înainte ca cei dragi ai noștri să meargă în lucrare. Este nevoie de multă veghere asupra gândurilor, atitudinii și vorbelor noastre. Un cuvânt spus pe un ton nepotrivit poate dăra și implicit aduce prejudiciu slujirii lor și bisericii.

Înțelepciune blândă

Suntem femei și ne face plăcere ca ei să exceleze, să fie mai buni, mai cu impact, iar dacă vedem unele scăpări în vorbire, în atitudine, putem să îi ajutăm să corecteze acele lucruri dar cu duhul blândeții, prin cuvinte frumoase, nu cuvinte care descurajează.

Blândețea noastră să fie cunoscută în toate situațiile, în special de cei din casa noastră, căci au suficientă agitație în afara familiei.

Plină de roade bune – la acest capitol mi-am amintit nenumărate momente din copilărie în care am învățat că o femeie nu este suficient să se preocupe doar de partea interioară, să corecteze, să încurajeze, ci este extrem de important să se îngrijească de îmbrăcăminte a familiei. Mama mea era foarte atentă cu acest aspect și îi spunea tatălui meu de fiecare dată: „Dacă biserica te vede neîngrijit (exemplu: cu cămașă necălcată) va spune, uite ce soție nepăsătoare are. Tu ești oglinda mea.” Așadar haideți să fim împreună lucrătoare pentru cer și prin grija pe care o purtăm și în acest sens. Să nu mai punem că Biblia este cea care ne învață să fim curați căci da noi suntem „o epistolă vie citită de toți oamenii.”

Înțelepciune sinceră („nefățarnică”)

Poate este cel mai greu subiect pentru că în natura noastră suntem născuți în păcat și desăvârșirea este o cale, nu un moment.

Prea ușor pozăm în femeile perfecte prin modul în care ne aranjăm la biserică, în societate, pe rețelele sociale, când cred eu este important și necesar să fim femei autentice. Să luptăm ca și acasă să fim aceleași femei care își îndeplinesc îndatoririle de femeie, care încurajează, care fac scut în jurul slujitorilor din casa noastră, împotriva atacurilor celui rău, prin rugăciune, care susțin și prin modul lor de a fi ajută la răspândirea Evangheliei. Cât de greu este unui slujitor să vorbească despre modele de soții responsabile, harnice, când acasă are o soție care risipește și este ca o „streășină care picură,” cum spune cartea Proverbe.

Sau cât de greu îi este să vorbească despre autoritatea bărbaților când acasă nebănuie de alții pentru că ea este foarte respectuoasă în comunitate, este tratat ca un străin fără drepturi. Și fiecare din noi mai putem adăuga exemple ca cele de mai sus, care dau dovadă de fățarnicie.

Așadar dragele mele, de înțelepciunea care vine de sus vreau să fiu condusă și eu dar și voi toate, în fiecare zi; pentru ca mesajul Evangheliei să fie transmis curat, plin de bucurie și să fie cu ecou veșnic, și cu siguranță sacrificiu nu ne va fi zadarnic.

Vom fi uimite să vedem cum viața noastră va avea un scop ceresc iar apoi, în cer, vom primi răsplata pentru slujirea din umbră pe care nu o vad cei mai mulți.

Dumnezeu să ne ajute!
Fiți binecuvântate!

Ionela Dobrin (foto)

Mi-ai spus să nu plâng!

(Luca 7:11-15)

Îmi duceam spre neant ultima sursă de bucurie. Cu fiecare pas pe care-l făceam mai aproape de groapă, simțeam cum inima mea plătândă se fisurează și începe să se rupă. Auzeam tânguierile oamenilor ca pe un ecou depărtat și sinistru care îmi accentua disperarea. Știam că nu-mi îngrop singurul fiu, ci propria mea inimă, prea lovită ca să mai facă față suferinței.

Vedeam mila din ochii oamenilor care au venit să-mi conducă singurul fiu pe o cale fără întoarcere. Dar durerea mea nu putea fi mângâiată. Lacrimile mele nu le mai putea șterge nimeni. Speranța mea murise. Rămăsesem a nimănui. Oamenii pe care i-am iubit nu mai erau.

Doamne, începuse disperarea să-mi bată la ușă. Nu doar să bată, ci și să intre. Multitudinea de oameni din jurul meu, nu-mi alinau dorul. Ce știau ei ce se întâmplă în inima unei mame care trebuie să se despartă de singurul ei fiu? Cum le puteam explica câte amintiri îmi treceau prin fața ochilor? Cum puteam să-i fac să înțeleagă că rana mea era prea adâncă ca să fie consolată? Cum puteam să le enumăr câte povești au rămas nerostite, câte visuri îmi făuriser pentru el, câtă mângâiere reprezenta prezența lui pentru fisurile sufletului meu? Ei nu știau, dar Tu da.

În mijlocul durerii, Tu ai trecut pe acolo. Te-ai uitat la mine. M-ai văzut. Ai simțit cu câtă durere îmi târam picioarele prin acel praf blestemat care urma să fie pus peste mormântul singurului meu fiu. Și Ți s-a făcut milă de mine.

Ce har... Ce nespuse onoare am primit de la Tine! Mila Ta a fost ca o rouă peste sufletul meu flămând după un strop de speranță. Ție nu trebuia să-Ți spun nimic, Tu știai.

Mi-ai spus să nu plâng!

Cum, Doamne, când nu mai pot? Cum, când îmi văd rodul pântecului meu cum e dus în țărână? Cum, când bate bătrânețea la ușă și eu am rămas fără niciun sprijin? Cum, când oamenii nu mai pot face nimic pentru mine? Cum, când nu mai găsesc plăcere în nimic din ce-mi poate oferi viața? N-am toate motivele să plâng?

Dar în prezența Ta găsisem pacea. Întrebările mele fără răspuns găsiseră odihnă în mila cu care m-ai privit. Tu mă vedeai, nu doar exteriorul meu plătând și lipsit de strălucire, ci vedeai ce nu pot să fiu, ce-am pierdut, cu ce mâini goale mă întorceam acasă. Simțeam suferința mea fără sfârșit. Cunoșteai suspinul ascuns al inimii. Știam că înțelegi și-mi era îndeajuns. Era motivul cel mai puternic să-mi șterg lacrimile.

Tu i-ai spus fiului meu să se scoale. El, care n-a auzit toate țipetele mamei lui, care a rămas surd la strigătele oamenilor care-l conduceau pe ultimul drum, la glasul Tău, Doamne, s-a trezit.

Mi-ai dat înapoi ce am avut mai scump. Credința.

Iartă-mă, Doamne, că am uitat că Tu poți totul. Că n-am crezut în puterea Ta care ridică oameni din ruine, care restaurează speranța, care vindecă răni pe care nu le înțelege nimeni.

Iartă-mă că îmi bazasem credința pe ce vedeau ochii mei. Dar acum înțelegem, când oamenii nu pot, nu au răspunsuri, nu au mângâieri pentru durerile mele, știam la Cine să merg!

Maria Enache
(foto)

Timpul cu cei mici o investiție de viitor

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbatrani nu se va abate de la ea.”
Proverbe 22:6

Că și învățător la grupele de copii din cadrul bisericii am încercat de-a lungul vremii să găsesc tot felul de activități pentru copii, pentru vârste diferite, nevoile lor, sărbători, anotimpuri...

Vă încurajez să împărtășiți și cu alți învățători de la bisericile din orașul vostru, activitățile pe care le faceți, este atât de încurajator să știți că nu ești singur pe acest câmp al evangheliei pentru cei mici.

În Târgu Mureș am avut parte de întâlniri de acest fel, în care împreună cu alți învățători am putut împărtăși din activitatea noastră, să strângem idei pentru activitățile de duminică, dar și pentru cele în care sunt „serbări” de sărbători.

Doresc să menționez că această chemare este frumoasă, dar nu ușoară, o consider „o mare chemare” care nu este pentru oricine, e nevoie de seriozitate, consecvență, responsabilitate, rugăciune și o inimă ce să cuprindă toți copiii în dragoste și dorința de a lăsa o moștenire.

Cu aceste gânduri să intrăm în sala cu copii, să ne începem zilele de duminică, repetițiile și programele. Chiar dacă noi cele ce ne ocupăm de copii nu suntem văzute, poate uneori nici nu reușim să interacționăm cu restul comunității din cauza pregătirii materialelor, a sălilor, lecții și câte altele trebuie puse la punct, să știți că Dumnezeu ne cunoaște, ne vede și niciodată El nu va rămâne dator.

Lucrarea la care ați fost chemate nu va rămâne neobservată! El să vă binecuvinteze și să vă umple inima de bucurie pentru această slujire.

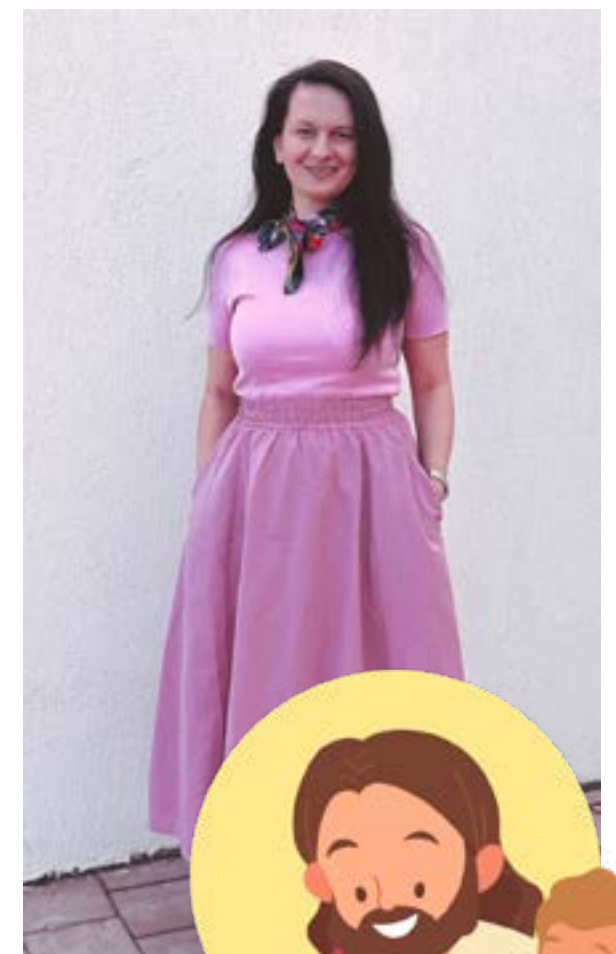
Vă las câteva resurse de unde și eu m-am inspirat:

- **AMEC**- găsiți manuale atât pentru lideri cât și pentru copii
- **WWW.SCOALA-DUMINICALA.RO**- aveți o gamă largă de lecții, proiecte de lucru manual, jocuri, conferințe pentru lideri
- **PICURUL DE MIERE**- un proiect de citire a bibliei ce se poate realiza acasă de către mamici cu copii
- **CARTEA „77 DE ACTIVITĂȚI BIBLICE PENTRU COPII”** găsiți aici activități, planse ce se potrivesc cu versete din Biblie
- **TOMORROW CLUBS**- Lecții biblice insotite de versete de memorat dar și activități de aplicare a învățăturilor, sunt manuale ușoare ce pot fi achiziționate gratuit
- **Librăria SAMUEL Mediaș**- găsiți kituri pentru lucru manual ce puteți să le oferiți copiilor recompensă
- **150 DE LECȚII CU OBIECTE** - este un pachet de cărți foarte benefic ce vine în ajutorul învățătoarelor prin exemple vizuale și tactile
- **DAVID ȘI GOLIAT, ELDAD KIDS, CONTINENTAL KIDS**- resurse de muzică pentru copii.

Și cea mai bună resursă o recomand: BIBLIA IMPLETITA CU RUGĂCIUNE ȘI INSPIRAȚIA CARE VINDE DE SUS!

Cu siguranța mai sunt resurse pentru copii, doresc să vă încurajez în această lucrare la care am fost chemate, să spunem despre Dumnezeu copiilor și astfel să creștem oameni valoroși ce răspândesc lumina.

Lidia Bleahu
Biserica Baptistă „Harul”, Târgu-Mureș

Cum pot să ies biruitoare din suferință, boală, singurătate!

A birui? A fi mai puternic ca cineva, a învinge, a supune. Suferință? Durere fizică sau morală... Da, poți suferi din cauza unei boli, a unui accident, dar poți suferi cumplit din cauza problemelor din căsnicie, din cauza drumului pe care l-au ales copiii pe care îi iubești atât de mult. Boală? Cu ce am asocia boala, dragele mele? Suferință, durere, tratament, operație, medicamente, teamă, tristețe, disperare, diete, bani, dificil pentru familie, greu și dureros pentru partener, îndoială.

Singurătate? Într-o lume cu atâtea mijloace de comunicare, singurătatea a ajuns un flagel mondial. Locuiesc pe o stradă liniștită, proaspăt asfaltată și părinți tineri își plimbă copiii în cărucior. Mama merge cu ambele mâini pe telefonul mobil, și cu burta împinge din când în când căruciorul. Acum câteva zile, erau mama, tata și căruciorul. Mama cu mobilul și același gest, tata cu mobilul. Copiii se simt singuri, neînțeleși, de la vârste fragede. Școlarii se simt singuri. Adolescente și tinerele trec prin perioade foarte grele de căutare a identității. Cât de singură te simți uneori! Te căsătorești! Și din păcate, nu puține sunt cazurile în care este o singurătate în doi! Cresc copiii, pleacă de acasă, ai peste șazece de ani, te întorci în pat din cinci mișcări,

nu poți dormi noaptea de durere de oase... a sosit vârsta de aur cu plete de argint!!!

Ți-e dor de copii... Sunt adulți... dar pentru tine... copiii tăi vor fi cât trăiești...

Un telefon! Mesaj: „Sunt la sală. E important? Te sun mai târziu.” Ce să spui? Nu e important. „E important? Am musafiri. Te sun mai târziu.” Fiecare dintre noi, a avut momente în viață când s-a simțit atât de singură! Noi am fost create de Dumnezeu să trăim în relații sociale. Așa este manualul nostru de instrucțiuni. Când relaționarea este deficitară, apar problemele, probleme de somn, modificări comportamentale, depresie, anxietate. Singurătatea, solitudinea are și un aspect pozitiv atunci când o aleg intenționat pentru o perioadă de post, de rugăciune, de consolidare spirituală, pentru un anumit scop!

În timp ce-și continuau călătoria, Isus a intrat într-un sat oarecare. Acolo, Marta, L-a primit în casa ei. Maria, sora ei s-a așezat la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui. Marta însă era copleșită de atât de multă slujire. Ea a venit și a zis: „Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m-a lăsat să slujesc singură? Spune-i deci să mă ajute!” Domnul însă i-a răspuns: „Marta, Marta, tu te îngrijorezi și te necăjești cu privire

la multe lucruri, însă doar unul este necesar! Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua!”

Marta s-a simțit singură, cu toată răspunderea, singura care muncește. Singură! Singură cu atâtea lucru! O fi făcut ea semne Mariei!! Dar Maria... nimic. Și vine la Domnul Isus! Doamne, nu-Ți pasă? Zii dar să-mi ajute!!! Marta, Marta!! Domnul Isus, cu dragoste îi spune ceva foarte important.

Domnul S-a bucurat de ospitalitatea Martei, să nu înțelegem greșit. Dar în Cuvântul Lui găsim răspuns la problemele vieții.

„Nu-Ți pasă?” Exprimată sau nu în cuvinte, este o întrebare în suferință, în încercare, în singurătate! Ucenicii Domnului Isus l-au pus aceeași întrebare. Marcu ne povestește despre acel moment în care Isus era cu ucenicii Săi într-o barcă pe Marea Galileii. O furtună s-a iscat brusc și barca părea că se scufundă. În mijlocul furtunii, Isus era acolo și dormea. Ucenicii L-au trezit, strigând: „Învățătorule, nu-Ți pasă că noi pierim?”. Doamne, nu-Ți pasă?

Adesea, în furtunile vieții, am putea fi tentate să strigăm către Domnul, precum Marta și ucenicii: „Nu-Ți pasă?”. Dar Marta și ucenicii nu știau încă despre Calvar. În momentele tale de disperare, privește-L pe Domnul Isus dându-și viața din dragoste

pentru noi. Atunci nu putem striga: „Doamne, nu-Ți pasă?”. Petru a învățat mai târziu această lecție și a scris în prima sa epistolă: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.” El are grijă de mine! El are grijă te tine! Îi pasă de mine! Îi pasă de tine! Îi pasă de fiecare dintre noi.

Iov era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău. Și nu oricine face mărturia asta despre el, ci Dumnezeu declară asta. Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ.

Este un om fără prihană și curat la suflet, care se teme de Dumnezeu și se abate de la rău.” Matematic, o enumerare de patru calități. Și Satana a răspuns Domnului: „Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? Nu l-ai ocrotit Tu pe el, casa lui și tot ce este al lui? Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de tot ce are, și sunt convins că Te va blestema în față.” Domnul a zis Satanei: „Iată, îți dau pe mână tot ce are, numai asupra lui să nu întinzi mâna.” și Iov a pierdut totul... avere... copii. Val după val. Veste rea după veste rea. Iov aruncându-se la pământ, s-a închinat și a zis: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului. Domnul a dat și Domnul a luat.

Binecuvântat fie Numele Domnului!” În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc și n-a vorbit nimic necuviincios împotriva lui Dumnezeu.

Domnul a zis Satanei: „Ai văzut pe robul Meu Iov? Nu este nimeni ca el pe pământ. Este un om fără prihană și curat la suflet. El se teme de Dumnezeu și se abate de la rău. El se ține tare în neprihănirea lui.” Matematic, o enumerare de cinci calități. A cincea? În suferință, Iov rămâne tare în neprihănire! Credința lui Iov rămâne puternică în suferință. Și Satana a răspuns Domnului: „Piele pentru piele! Omul dă tot ce are pentru viața lui. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de oasele și de carnea lui, și sunt convins că Te va blestema în față.” Domnul a zis Satanei: „Iată, ți-l dau pe mână: numai cruță-i viața.”

Și Satana a plecat dinaintea Domnului. Apoi a lovit pe Iov cu suferință cumplită. Nevastă-sa i-a zis: „Tu rămâi neclintit în neprihănirea ta! Blestemă pe Dumnezeu și mori!” Dar Iov i-a răspuns: „Vorbești ca o femeie nebună. Ce, primim de la Dumnezeu binele și să nu primim și răul?” În toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc cu buzele lui.

Dragele mele, soția lui Iov a pierdut și ea totul. Ca mamă și-a pierdut copiii, ca persoană și-a pierdut averea, ca soție a trecut prin suferința extraordinară de a fi alături lui Iov în toată situația asta. Să urmărim cu atenție convorbirea din cer, dintre Dumnezeu și Satana. Satana îi transmite femeii gândul lui. Ceea ce la Dumnezeu era o calitate, o virtute – în suferință Iov se ține tare în neprihănirea lui – pentru ea era o dovadă de slăbiciune. Și în încercare, ea îi dă lui Iov sfatul lui Satan. „Sigur te va blestema în față!” spusese Satana lui Dumnezeu. În diferite momente de viață, în diferite locuri am auzit multe blesteme la adresa lui Dumnezeu!! Nu fă jocul Satanei!

Satana este un adversar „un leu care răcnește și umblă căutând pe cine să devoreze”. Scopul său final este ca slujitorii lui Dumnezeu să-L blesteme pe Dumnezeu. Dar Satana are limite. Satana este o ființă spirituală ale cărei limite apar clar în istoria lui Iov. Satana poate face doar ce îngăduie Dumnezeu. Dragele mele, în clipe grele, să nu facem jocul Satanei.

Realitatea, ordinea lucrurilor pe pământul acesta include suferința, boala, moartea! Dar, fiecare la rândul nostru vom pași într-o altă realitate! Și acolo „El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi; nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi s-au dus, pentru că ordinea veche a lucrurilor a trecut.”

„Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi.” (1 Petru 5:7). El are grijă de mine! El are grijă te tine! Îi pasă de mine! Îi pasă de tine! Îi pasă de fiecare dintre noi. Cum pot fi mai puternică decât boala, suferința? Printr-o relație personală cu Dumnezeu. Dacă nu ai avut încă un moment în viață în care să spui: „Doamne, îmi dau seama de păcatul meu, Te rog, iartă-mă!” nu amâna. Pentru multe lucruri te frământă tu, dar mântuirea sufletului tău este cel mai important lucru. Cum pot ieși biruitoare în boală, suferință: printr-o relație personală cu Dumnezeu prin credință, prin Cuvântul Lui, prin rugăciune, prin relații cu alte persoane temătoare de Dumnezeu.

Jeni Rosian

“Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.”

Matei 12:37

Domnul Isus spune în Matei 15:18: „Ceea ce iese din gură vine din inimă, și aceea spurcă pe om.”

Cuvintele tale dovedesc ce este în tine. Ele mărturisesc despre tine: dacă ești gol pe dinăuntru, dacă ești ușuratic sau duhovnicesc.

Dar cum putem dovedi prin vorbire trăirea noastră sfântă?

Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea.” (Coloseni 3:16). Înțeleptul Solomon ne avertizează: „Cine-și păzește gura își păzește sufletul; cine-și deschide buzele mari aleargă spre pieirea lui.” (Proverbe 13:3)

Cine își păzește gura și limba își scutește sufletul de multe neazuri. Pentru că: „Moartea și viața sunt în puterea limbii; oricine o iubește îi va mânca roadele.” (Proverbe 18:21) Așa cum spune și Domnul Isus: „Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12:37) Multe răni și multă durere pot pricinui cuvintele atunci când sunt folosite ca arme împotriva celor din jur și uneori chiar în familie.

Ce făcea Penina cu Ana? O înțepa „ca să o facă să se mânie”.

Atunci Ana plângea și nu mânca.

Aveți în preajmă oameni care strecoară venin ori de câte ori au ocazia? Ce ne spune Scriptura despre Iosif? „Frații lui nu puteau să-i spună nicio vorbă bună.”

Cum au hotărât semenii lui Ieremia să se poarte cu el? „Veniți să urzim rele împotriva lui Ieremia!... Haidem – să-l ucidem cu vorba și să nu luăm seama la toate vorbirile lui!” (Ieremia 18:18)

Dar haideți să ne uităm la noi înșine: cum stăm noi cu vorbirea?

Isaia, când l-a văzut pe Domnul, și-a văzut starea: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” (Isaia 6:5)

Când ni s-a descoperit Domnul fiecăreia dintre noi, așa ne-am văzut și noi: păcătoase și necurate.

Poporul este cu buze necurate, dar noi cum suntem?

Haideți să ne punem în lumina Cuvântului Scripturii și să ne analizăm:

Ne certăm

Clevetim?

Criticăm fără temei?

Înțepăm ca și Penina?

Nu avem o vorbă bună pentru frații noștri, mădulare în trupul lui Hristos?

Suntem fățarnice: una spunem și alta gândim?

Așa cum vrem să ne vorbească nouă oamenii, așa să le vorbim și noi! Suntem chemați să avem o vorbire cu har și dreașă cu sare. Și cum realizăm acest deziderat? Biblia spune că limba nu poate fi îmblânzită de niciun om.

Dar cine o poate îmblânzi? Ce la om este cu neputință, la Dumnezeu este cu putință. Duhul Sfânt poate să frângă limbile noastre nestăpânite și sălbatic.

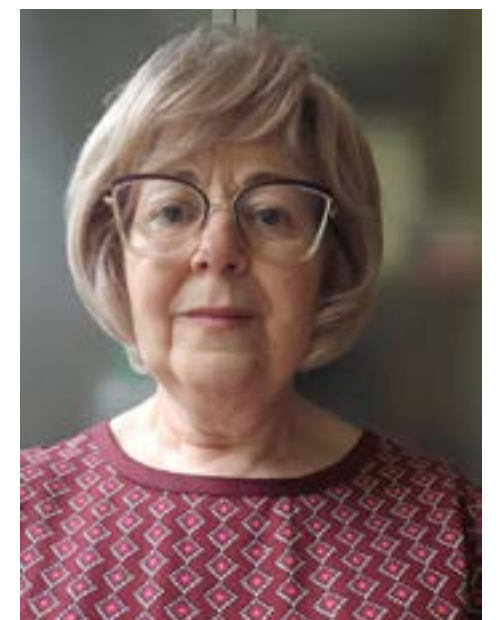
De aceea, zilnic să cercetăm Scriptura, să ne adăpăm din izvorul apelor vii, pentru că: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.” (2 Timotei 3:16-17)

Scriptura ne mai spune: „Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul.” (Iacov 3:2)

Vă aștept cu drag la Conferința Națională a Femeilor (23-27 iunie 2025) de la Mamaia, la atelierul pe care îl vom desfășura împreună, răspunzând practic provocărilor legate de vorbirea noastră în viața de zi cu zi.

Fiți binecuvântate de Domnul Dumnezeu cu o inimă curată și o limbă bună – îmblânzită prin rugăciune și prin puterea Duhului Sfânt!

Lidia Aldea
Biserica „BethEl”, Târgu Mureș

Limba, un mic mădular

„...limba este un mic mădular și se fălește cu lucruri mari.”; „...limba niciun om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte.”

(Iacov 3:5, 5:8)

Cât de periculoasă și blestemată este limba necontrolată!

Limba are puterea de a te distruge sau de a te duce departe în viață.

Cuvintele sunt lumina inimii. Cine vorbește rău, cugetă rău.

Omul rău nu poate spune lucruri bune despre alții.

Ca să rostești cuvinte sfinte, trebuie să fii sfânt în trăirea ta.

Meditatii din Ecclesiastul

Cuvintele Ecclesiastului, fiul lui David, împăratul Ierusalimului. O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Ecclesiastul, o, deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune. Ce folos are omul din toată truda pe care și-o dă sub soare? (Ecclesiastul 1:1-3)

Ce provocare... doar 3 versete biblice, și scurte, și ușoare, dar care proclamă un adevăr mare:

„Totul este deșertăciune!” Totul este lipsit de valoare, totul este lipsit de sens, totul este inutil.

Oare chiar așa să fie? Chiar totul, Doamne? Cum poate oare mintea mea să cuprindă acest „tot” al existenței umane?

Sunt o ființă atât de simplă și limitată în gândirea mea și trebuie să accept că totul este deșertăciune, chiar și gândurile și dorințele mele cele mai bune...

Încerc să fac o listă a acestui „TOT”, încerc să identific „TOTUL MEU”, cu toate că sunt sigură că încă nu o pot finaliza:

Ca și copil, totul pentru mine:

- *au fost părinții mei.*
- *a fost să am părul scurt.*
- *a fost să am o baie.*
- *a fost să mă simt iubită de familie mea.*
- *a fost să pot merge cu Miha în vacanță în Oltenia.*
- *a fost să am și eu bunici la țară, ca toți copiii.*
- *au fost zilele de weekend când mă uit la TV la Pokemon.*
- *a fost să mănânc griș cu lapte, cu zahăr și cacao pe deasupra.*
- *a fost să învăț să iau note bune la școală.*
- *a fost să fiu cuminte, să nu-mi supăr părinții.*
- *a fost să mă joc mâța-ascunsă în zilele de vară din vacanță.*
- *a fost să stau cu babele pe scaun, în fața porții, și să le ascult poveștile.*

Ca și adolescentă, totul pentru mine:

- *au fost prietenele mele.*
- *a fost liceul.*
- *a fost biserica.*
- *a fost biserica.*
- *a fost păcatul.*
- *au fost bani.*
- *au fost ieșirile în oraș.*
- *a fost telefonul mobil, bip-urile, SMS-urile.*
- *au fost nopțile nedormite din cauza jocurilor online.*
- *au fost cărțile și filmele descărcate de pe Torrent.*
- *a fost Yahoo Messenger-ul și mIRC-ul.*
- *a fost shopping-ul.*
- *a fost tati.*
- *a fost dorința de a avea un spațiu al meu, camera mea.*
- *au fost notele bune, rezultatele la școală, olimpiadele naționale.*
- *a fost să iau BAC-ul.*
- *a fost să știu cine sunt și să mă înțeleg, să mă descopăr.*

Ca tânără adultă, totul pentru mine:

- *a fost să fac o facultate.*
- *a fost să fac și un masterat.*
- *a fost să am un nume bun.*
- *a fost să mă căsătoresc repede.*
- *a fost să am o familie.*
- *a fost să am copii.*
- *a fost să am o casă cu o baie și multe camere, să am spațiul meu.*
- *a fost să am permis de conducere.*
- *a fost să îmi împlinesc visele.*
- *a fost să mă iubească socrii.*
- *a fost să-l schimb eu pe Florin, să fie el cum aș vrea eu.*
- *a fost să fiu mai inteligentă, mai deșteaptă decât altele.*
- *a fost să arăt că eu pot.*
- *a fost să fiu fericită.*
- *a fost să nu sufăr.*
- *a fost să-L descopăr pe Dumnezeu.*
- *a fost să am discuții teologice cu socrul meu și eu să am dreptate.*
- *a fost să citesc Biblia.*
- *a fost să citesc cărți de dezvoltare personală.*
- *a fost să fiu un psiholog, psihoterapeut cunoscut la nivel național.*
- *a fost viața mea în România.*

Ca femeie matură, totul pentru mine:

- *este acum voia lui Dumnezeu.*
- *este acum Biserica.*
- *sunt acum planurile Lui pentru mine.*
- *este acum slujirea.*
- *este acum jobul meu.*
- *sunt acum oamenii mai înțelepți decât mine.*
- *este acum relația cu Florin și cu fetele.*
- *este acum visul unei case la țară.*
- *este acum concediul.*
- *este acum bunicul.*
- *este acum moștenire pe care o voi lăsa în urma mea.*
- *este acum ceea ce are impact în viața altora.*
- *este acum Cuvântul lui Dumnezeu.*
- *este acum prezentul și viitorul.*
- *este acum sănătatea.*
- *este acum acceptarea schimbărilor.*
- *este acum viața mea în Austria.*
- *este viitorul fetelor mele.*
- *este acum să fiu eu.*
- *acum momentele de singurătate.*
- *este acum Școala Priscila.*
- *este acum chemarea.*
- *este acum un anumit stil de viață.*
- *este acum umblarea prin credință.*

Ca femeie în vârstă, la bătrânețe, totul pentru mine... îl voi afla atunci...

Să fie oare tot efortul pe care l-am depus până acum în împlinirea și realizarea acestor dorințe sau deșertăciune? Să fie totul fără sens și fără folos? Stresul, sacrificiul, durerea, lacrimile, oboseala, îmbolnăvirea, banii dați, timpul investit, emoțiile mele, chiar să fie totul fără folos?

Ce câștig din aceste „toate ale mele”? Împlinire, satisfacție, fericire? Răspunsul îl știu și este: nimic.

Nu obțin nimic, pentru că totul este trecător și ceea ce mi-am dorit cândva, acum nu-mi mai doresc, iar ceea ce-mi doresc acum, cu siguranță, în viitor nu-mi voi mai dori.

Și astfel nu câștig nimic. Lucrurile care credeam că mă împlinesc cândva, acum nu mă mai împlinesc. Lucrurile care cred că îmi oferă fericirea, acum nu le mai văd așa.

Dorințele pe care le-am împlinit cu gândul că voi avea parte de satisfacție s-au dovedit a nu fi la nivelul așteptărilor mele... Și totuși, aș vrea să am un folos din toată truda pe care o dau sub soare. Aș vrea să mă angajeze în activități care sunt nepieritoare, să investesc în ceva ce nu se schimbă.

Aș vrea să pot planta aici ceva ce răsare... dincolo de mare, dincolo de soare, acolo în depărtare, în veșnicia-i mare. Aș vrea să-L pot contrazice pe Solomon și să-i spun că există un folos în truda de sub soare atunci când aceasta este pentru Împărăția Domnului, cea mare!

Aș vrea să văd deșertăciunea, aș vrea să văd valoarea, aș vrea să știu clar că aceasta mi-e chemarea: să investesc, să seamăn, să ud și să crească ceva ce este dincolo de soare.

Îmi doresc ca sensul vieții mele să fie legat de El, să cred cu toată ființa mea că, chiar dacă nu văd acum un rod, chiar dacă nu simt nicio împlinire, chiar dacă uneori văd împotrivire, eu să merg înainte, să nu mă uit înapoi și să am siguranța că, cu El de mână, câștig un război.

Rugăciune

Doamne, eu stau înaintea Ta și vreau să Ți ofer „Totul meu”: dorințele mele, planurile mele, visele mele, tot ceea ce îmi aparține. Chiar și lucrurile materiale care, la un moment dat, au fost și încă sunt „totul” pentru mine. Îmi doresc ca Tu să le iei de la mine, așa cum știi Tu că este cel mai bine, și să-mi dai adevărata împlinire, care vine doar prin Tine.

Îmi doresc mai mult din Tine, mai mult din Duhul Tău cel Sfânt, mai mult din cunoașterea lui Hristos. Doresc ca Tu să devii „TOTUL” pentru mine, mai mult decât ieri și mai puțin decât mâine.

Doamne, ajută-mă să dau vieții mele sens, doar prin Tine! Amin

Cătălina-Aurelia Rus (foto),
13 Martie 2025

Școala Debora, Hunedoara

Cu inimi pline de recunoștință și viziune clară pentru viitor, ne bucurăm că în perioada 9-10 mai a fost deschisă a 8-a clasă a Școlii Debora de data aceasta în orașul Hunedoara. Acest moment marchează un pas important în extinderea unei lucrări care transformă vieți și ridică femei curajoase, chemate să trăiască în adevăr, putere și pasiune pentru Dumnezeu.

Într-o atmosferă caldă și încurajatoare, zeci de femei din Hunedoara și împrejurimi au răspuns chemării de a porni într-o călătorie de transformare personală, spirituală și practică. Școala Debora nu este doar un curs sau un program educațional – este un spațiu în care Cuvântul lui Dumnezeu prinde viață, iar identitatea femeii este reafirmată în lumina valorilor Împărăției.

De ce Școala Debora?

Pentru că vrem să vedem femei care nu doar supraviețuiesc, ci înfloresc. Femei care nu trăiesc în umbră, ci pășesc cu încredere în chemarea lor unică. Femei care cunosc vocea lui Dumnezeu și devin influențe pozitive în casele, bisericile și comunitățile lor. Clasa de la Hunedoara este o dovadă că visurile curate, puse în mână Domnului, devin realitate, este locul unde s-a născut Școala Debora. Este rezultatul rugăciunii, al viziunii mărețe, al implicării unei echipe dedicate și al dorinței arzătoare de a vedea o generație de femei ridicată cu autoritate și echipată să facă diferența: o generație schimbată prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu.

Pentru Hunedoara, acest nou început înseamnă mai mult decât o clasă – înseamnă o mișcare. O declarație profetică: că femeile din acest oraș nu vor mai trăi sub povara trecutului, ci vor umbla în libertatea și destinul lor divin.

Ne rugăm ca fiecare lecție, fiecare rugăciune, fiecare întâlnire să devină un pas mai aproape de scopul pentru care fiecare femeie a fost creată. Angela Irimia lidera clasei de la Hunedoara împreună cu alte 30 de femei s-au pus la dispoziția Domnului, pentru ca își doresc să primească înțelepciune, să aprofundeze mai mult Cuvântul și să contribuie la echiparea viitoarelor generații.

Bine ai venit, Hunedoara, în marea familie a Școlii Debora! Abia așteptăm să vedem cum ne va surprinde Dumnezeu mai departe.

Gânduri

„Pentru mine, înscrierea și participarea la cursurile Școlii Debora au deschis o poartă spre cunoașterea Cuvântului Lui Dumnezeu, o cale spre inima Lui primitoare, un pas spre consolidarea vieții mele spirituale. Mulțumesc Domnului pentru fiecare femeie deosebită întâlnită cu aceasta ocazie. **N.S.**

„În ceea ce mă privește, sunt multe gânduri pe care aș vrea să le aștern aici despre primul modul, dar am să mă limitez doar la câteva. Toate temele abordate au avut efect asupra mea - fie au avut efect de zidire și de încurajare, fie de aprofundare a cunoștințelor biblice dar și de o înțelegere mai bună. Cred că cel mai bine spus ar fi așa: fie mi-au atins mintea, fie mi-au atins inima. A fost exact ceea ce aveam nevoie la momentul actual...**R.R**

„Pentru mine, înscrierea și participarea la cursurile Școlii Debora au deschis o poartă spre cunoașterea Cuvântului Lui Dumnezeu, o cale spre inima Lui primitoare, un pas spre consolidarea vieții mele spirituale. Mulțumesc Domnului pentru fiecare femeie deosebită întâlnită cu aceasta ocazie!

D.D

Viziunea este:
„o generație schimbată prin puterea Cuvântului lui Dumnezeu.”

Pustiul și viața creștină

În decursul istoriei, omenirea, a căutat în multe feluri să găsească drumul spre sensul și împlinirea vieții. Mistuit de puternice și ancestrale conflicte lăuntrice, omul s-a luptat adesea, atât cu semenii săi, cât și cu sine însuși, zbatându-se între agonie și extaz, fericire și disperare.

Și-a croit propriile „sorțulețe de frunze” - metode de coping menite să îl țină pe linia de plutire, a emis judecăți de valoare și ideologii pentru a semnifica realitatea percepută, și-a creat instrumente care să-i înlesnească o mai bună adaptare în raport cu solicitările vieții.

A devenit, în timp, tot mai abil și specializat în a crea adevărate „lumi” - complexe și sofisticate din multe puncte de vedere (ideologic și operațional)....dar fericirea, pacea și echilibrul au rămas o dimensiune greu de găsit pentru el.

A căutat și caută încă „fomula”, instrumentul, mijlocul prin care fericirea să-i fie asigurată și starea de bine să fie deplină. Evoluat și totuși fragil și înfricoșat, pendulează între mari efuziuni inteligente, aspirații eterne și impulsurile primare ale instinctelor de supraviețuire. Omul! În tot acest tumult, revelat și cognoscibil, Adevărul i-a stat și îi stă aproape, chiar dacă omul îl „caută bâjbâind”.

Adevărul i se descoperă omului, redându-i lumina ochilor - perspectiva, creându-i o cale și oferindu-i mijlocul prin care se poate ajunge la acel liman bun și dorit, al păcii și sensului, din care derivă împlinirea plină.

Puterea divină și eternă a Adevărului îl cheamă aproape pe om, cu „funiile dragostei” și cu prețul dureros al jertfei plătit de către Cel care a adus în ființă veacurile, și toate cele văzute și nevăzute.

Omului îi este dat astfel acces (înapoi) la calea vieții din belșug și i se dă să „guste” din realitatea și puterea Duhului de viață veșnică.

În timp ce se adapă din acest izvor, pășește pe Calea cea nouă și vie. Călătoria sa devine un adevărat proces al transformării și sfințirii, traversând deseori locuri întunecoase, obstacole și pustiuri.

Ce scop au toate acestea, cum sunt resimțite și ce este omul chemat să facă în tot acest periplu?...iată aspecte ce ne provoacă să le înțelegem, să le deslușim pentru a lua aminte, pentru a putea păstra focalizarea, „privind țintă”, neabatându-ne de la Calea Vieții, pentru a dobândi ca „rod sfințirea, iar ca final viața veșnică”.

Pustiul - este prezent pe calea celor ce relationează cu Dumnezeu: poporul scos din Egipt merge spre țara promisă și este „abatut” de către Dumnezeu prin pustiul (); Domnul Isus însuși este dus de Duhul, după botez, în pustiul „ca să fie ispitit de diavolul”(); Pavel, la randul lui, trăiește experiența pustiului după convertire ().

Ce forme poate lua pustiul?

Crize, greutăți, probleme, provocări, obstacole, pierderi....

„O criză apare atunci când o persoană se confruntă cu un obstacol important de viață și care pare pentru

un timp insurmontabil prin utilizarea metodelor obișnuite de rezolvare a problemelor”(Caplan, '64).

Efecte pe care le poate produce pustiul:

Stres resimțit, simptome fiziologice, psihologice, spirituale Sentimentul de copleșire/atacuri de panică, înfrangere: 'nimic nu funcționează', agitație/luptă sau apatie, retragere/evitare.

Se poate resimți o nevoie imperioasă de a ieși din situația/starea curentă de durere, stres, disconfort; neajutorare și dependența de sprijinul altora. Scăderea randamentului/ a eficienței, alterarea percepției și a discernământului. Reacții emoționale: alterarea stărilor emoționale, instabilitate/labilitate, iritabilitate, crize de plâns/tristețe, mânie, frică, anxietate, nerăbdare.

Reacții cognitive

Dificultăți de concentrare, pierderea atenției, tulburări de memorie, ruminare cognitivă Reacții comportamentale: izolare socială, apatie, regres, agresivitate, impulsivitate, insomnia, dereglări alimentare.

Reacții spirituale: apatie spirituală, neîncredere, cărtire, necredință, răzvrătire, mânie îndreptată împotriva lui Dumnezeu, apostazie.

Reacția/răspunsul la ce ni se întâmplă determină rezultatul!

Răspunsul nostru poate fi de tip reactivitate, defensivitate sau vulnerabilitate asumată, autenticitate și pocăință.

Fiecare mod de a traversa și răspunde etapei de „pustiu”, va determina ce fel de oameni vom deveni.

Ce scop are pustiul?

Să învățăm: să ne cunoaștem pe noi înșine, să înțelegem profund modurile disfuncționale, reactive în care ne lăsam purtați de senzații, emoții și tipare și să permitem Duhului Sfânt să ne elibereze,

Să ne antrenăm: pentru a fi biruitori indiferent de circumstanțe/de cum ne simțim

Când „terenul e arid” să putem face uz de voință, prin puterea Duhului și încredere în Cuvântul Său.

Să ne transformăm: în oameni ce au dobândit, prin alegeri conștiente, asumate, un caracter după „chipul și asemenea Lui”.

Viața spirituală autentică nu va fi dominată de puterea sufletească - de simțuri și emoții, ci va fi trăită prin puterea voinței, înnoite și calauzite de Duhul Sfânt.

Când sufletul conduce prin senzații și emoții, viața va fi trăită într-o dinamică „doar dacă...”, ceea ce va crea dispoziția de lamentare, nemulțumire, frustrare, luptă, cărtire și autoindreptare.

Când voința va fi cea care, sub îndrumarea Duhului, va pune în acțiune credința de tipul „chiar dacă”, creștinul va primi nu doar puterea de a trece prin, ci și aceea ca adversitățile să fie preschimbate în bine.

Ne bucurăm și suntem recunoscători lui Dumnezeu și organizatorilor pentru bunul prilej de a privi spre toate aceste lucruri, în cadrul conferinței „Puterea Cuvântului”.

**Cu prețuire,
Ștefania Botez, psihoterapeut.**

B â r f a

„Să nu umbli cu bârfeli în poporul tău. Eu sunt Domnul”
Levitic 19:16

„Pe cel ce clevește în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici.”
Psalmul 101:5

N-am auzit vreodată pe cineva să declare că iubește bârfa, deși, marea majoritate o consumă. Aproape fiecare întâlnire între două persoane are ca ingredient și puțină bârfă: „Îți spun ceva, dar să nu mai spui la nimeni!” - vă sună cunoscut?

Apropo, când ați bârfit ultima dată? Ieri când ați vorbit cu o prietenă sau chiar azi la serviciu sau la telefon? Din păcate, bârfa nu mai este un fenomen izolat, ci fără nici o exagerare, datorită mediului on-line, putem vorbi de o globalizare a bârfei. Avem nu numai Statele Unite ale Americii sau Comunitatea Europeană, ci și Comunitatea mondială a bârfitorilor.

Presa cuminte, cea care promovează lucrurile bune a pierdut de mult bătălia cu presa de scandal, cu bârfitorii de profesie care prin titluri de senzație alimentează o curiozitate bolnavă, o plăcere ascunsă a cititorilor ei. Nu pot să nu mă gândesc la Pavel care nu a dat un titlu de senzație cu privire la Alexandru Căldăraru. Puteți să vă imaginați că cercetătorii americani au ajuns la concluzia că bârfa este o practică terapeutică, mai ales în cazul depresiei? În opinia lor este un lucru benefic să critici pe cineva, să-l vezi mai prejos decât tine, pentru că în aceste condiții îți crește stima de sine și îți ține interesul treaz.

Ce este bârfa?

Îmi amintesc, cât de surprinsă am fost, cu ani de zile în urmă, când am descoperit că vorbirea de rău este un atribut al diavolului și că are aceeași rădăcină a cuvântului ca și acesta. Diabolul – înseamnă „cel ce pârăște, cel care aduce învinuire de ocară”. Este acțiunea de a denigra, de a

defăima pe cineva, de a spune lucruri inventate. Ca să susțin ceea ce spun, o să vă amintesc că Satan îl vorbește de rău pe Dumnezeu în fața primilor oameni (Geneza 3:4-5), îl pârăște pe Iov (Iov 1:6, 2:1-6), îl pârăște pe Iosua înaintea Domnului (Zaharia 3:1-2), ne pârăște pe fiecare dintre noi, zi și noapte înaintea Domnului (Apocalipsa 12:10).

Bârfa este o boală a sufletului, un cancer al cuvintelor și apare o dată cu primii oameni. Este o denaturare a adevărului și vanitatea de a descoperi micile fisuri de pe soclul marilor statui ale unor oameni încărcăți de merite. Este un drog a cărui necesitate crește și dă dependență.

Cineva a prezentat bârfa astfel: „Eu distrug fără să ucid, frâng inimi și dărâm vieți. Sunt vicleană și plină de răutate și cu vârsta sunt tot mai puternică. Cu cât sunt mai mult citată, cu atât sunt mai crezută. Înfloresc la orice nivel al societății, iar victimele mele sunt neajutorate: ele nu pot să se protejeze de mine pentru că nu am nici nume, nici față. A fi urmărită este imposibil. Nu sunt prietena nimănui. O dată ce mănjesec o reputație, nu mai este niciodată la fel. Distrug căsnicii, fac guverne să cadă, provoc durere celor nevinovați. Cine sunt eu? Numele meu este BÂRFA.”

Întrebarea care se pune este: „De ce bârfim?” Cu siguranță, în instinct primar, nu ne propunem să facem rău cuiva și totuși, de ce cădem în ispită?

Cauzele bârfirii

Uneori ne este greu să recunoaștem că alții sunt mai buni sau mai talentați decât noi și invidia ne copleșește. De ce bârfim?

- Când din ignoranță nu putem genera discuții bazate pe

cunoștințe și idei, vrem să trezim interesul oamenilor prin bârfă.

- Din plictiseală, atunci când nu suntem angrenați într-o slujire serioasă, într-o disciplină spirituală, avem mult timp la dispoziție, pe care are grijă cineva să-l umple.

- Dintr-un sentiment de inferioritate, prin vorbirea de rău vrem să-i coborâm și pe ceilalți la nivelul nostru.

- Uneori, poate fi o plăcere păcătoasă prin care atacăm caracterul cuiva: „Cuvintele bârfitorului sunt ca prăjiturile; alunecă până în fundul măruntaielor.” (Proverbe 18:8)

- Poate fi și o nefericită formă de apărare. Denigrându-i pe ceilalți, vrem să distragem atenția de la slăbiciunile noastre și să ne poziționăm favorabil.

- Pentru a capta atenție; vrem să fim în centrul discuției, divulgând anumite lucruri despre altă persoană: „Cine umblă cu bârfeli, dă pe față lucruri ascunse.” (Proverbe 20:19).

- Bârfa este o distracție a firii satisfăcând pofta veche care acoperă adesea o vinovăție ascunsă.

- Când îi vorbim pe alții de rău, ne comparăm cu ei și ne vedem într-o lumină mai favorabilă, le accentuăm defectele pentru ca imperfecțiunile noastre să pară mai mici.

- De multe ori folosim bârfa ca o pedeapsă împotriva celor care se abat de la normele grupului și care îndrăznesc să facă ceva diferit, să fie originali.

- În cele din urmă, bârfa este dovada unei imaturități spirituale, a unei stări de nemulțumire, o sete permanentă pentru aflarea slăbiciunilor altora.

Purtarea de grijă într-un sens nebiblic a altora, ținerea lor sub observație ca sub un microscop.

Ravagiile produse de bârfă

De multe ori nu realizăm ce ravagii face Cel rău atunci când ne atrage în acest laț. Bârfa distruge cel puțin trei persoane: pe cel care bârfește, pe cel care ascultă și pe cel despre care este vorba. Din păcate nu se limitează doar la atât, pentru că poate să distrugă căsnicii, biserici, cercuri de prieteni, lucrări de slujire, comunități...

Bârfa este dăunătoare pentru că aduce suferință și ne face să pierdem un timp prețios pe care am putea să-l investim mai bine în Împărăția lui Dumnezeu.

Niciodată, bârfa nu are soluții la problemele pe care le aduce în dezbatere, ci doar propagă zvonuri, fără să verifice autenticitatea lor. În multe împrejurări, bârfa este o formă de autodistrugere. Mă gândesc la Maria atunci când împreună cu Aron l-a bârfit pe Moise. Ea a fost pedepsită cu lepră, dar consecința a fost că tot poporul a stat pe loc o săptămână din cauza ei. De câte ori, biserica sau lucrarea în care suntem implicate, nu stă pe loc din pricina noastră? Biblia este de neclintit în această privință: „Pe cel ce clevește în ascuns pe aproapele său, îl voi nimici.” (Psalmul 101:5), iar în Noul Testament, bârfa este pusă pe același cântar cu idolatria, curvia și hoția. (1 Corinteni 6:9-10).

Soluții pentru bârfitori

Dacă am văzut originea, scopul și ravagiile bârfei, haideți să vedem care sunt câteva dintre soluțiile prin care ne putem disciplina și împotrivi acestui flagel:

- Să ne facem o autoevaluare, dar nu în comparație cu ceilalți

bârfitori, ci cu standardul Cuvântului lui Dumnezeu și bineînțeles să ne pocăim. Nu prea am auzit mărturisiri și teme de rugăciune pentru această epidemie a comunităților creștine.

- Nu este destul să ne oprim din clevetire, ci să ne umplem mintea cu Cuvântul viu care să rodească în noi viața din belșug care să-L onoreze pe Dumnezeu: „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud.” (Efeseni 4:29)

- Dacă nu putem vorbi cu cineva față în față, să nu-l vorbim nici pe la spate; se spune că trebuie să fii o persoană de mână a doua, ca să transmiți o bârfă de mână întâi. Ce spunem arată cine suntem și întotdeauna, gura vorbește din prisosul inimii.

- Dacă o persoană ne vorbește de rău pe altcineva, să fim sigure că ne va vorbi și pe noi, altora.

- Să luăm exemplul de la Socrate, care, atunci când un student era dornic să-i împărtășească despre slăbiciunile unui coleg, a primit trei întrebări: „Ai certitudinea că este adevărat?; cu ce îl ajuți pe coleg dacă îl bârfești?; și cu ce ne este de folos această informație?”

- Să ne purtăm în așa fel, încât să nu dăm prilej pentru bârfă. Ca și creștine, suntem mereu într-o casă de sticlă, privite din toate părțile: „Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face voia Domnului și spune adevărul din inimă, acela nu clevește cu limba lui, nu face rău semenului său și nu aruncă ocara asupra aproapelui său.” (Psalmul 15:3).

- Și chiar dacă, vom fi arătate cu degetul pe nedrept, ferice va fi de noi, pentru că așa au făcut și cu Isus. Într-o împrejurare nefericită din viața mea, cineva a scornit niște minciuni grave despre mine și despre familia mea. Strigam la Dumnezeu în rugăciuni și ziceam: „Doamne, cum ai îngăduit așa ceva? Tu știi că nu este adevărat.” După câteva zile, am auzit clar vocea Duhului Sfânt: „Dar dacă era adevărat? Bucură-te că nu este adevărat!”

- Așa cum în comunism informatorii își pârau semenii și se ascundeau sub anonimat cu nume codificate, la fel și noi ne ascundem și am vrea să nu se știe când bârfim, dar ce facem cu Dumnezeu? Te-ai gândit vreodată, cum te-ai simți dacă pe prima pagină a ziarului de astăzi, titrat cu majuscule, ar apărea tot ce ai bârfit ieri? Dacă textul unui ziar are o rezonanță vremelnică, să realizăm că tot ce spunem, rămâne înscris în veșnicie.

- Ochiul Lui ne vede și urechea Lui ne aude. Suntem avertizate, că vom da socoteală de orice cuvânt care ne iese din gură. Ce-ar fi dacă am face un exercițiu zilnic de abandonare a clevetirii? Să luăm un timp sabatic de la bârfă! Să vedem în oameni investiția lui Dumnezeu și să încurajăm acest potențial știind că vorbele noastre pot restaura și da viață și în cele din urmă pot influența destine!

Angela Țiprișan

Puterea Cuvântului

Scumpe surori,

Trăim vremuri în care suntem asaltate de mii de cuvinte în fiecare zi – din media, de la oameni, din propriile gânduri. Unele cuvinte aduc viață. Altele aduc confuzie, teamă sau chiar moarte.

Dar astăzi vreau să ne întoarcem privirea spre singurul Cuvânt care nu se schimbă: Cuvântul lui Dumnezeu. Tot ce vedem astăzi a fost creat prin Cuvânt: „Dumnezeu a zis: ‘Să fie lumină!’ Și a fost lumină.” (Geneza 1:3)

Cuvântul lui Dumnezeu are putere creatoare, vindecătoare, transformatoare și judecătoare. Este viu și lucrător. Nu este literă moartă. Nu este o colecție de vorbe învechite, ci este hrana, arma și ancora noastră.

1. Cuvântul lui Dumnezeu este viață și lumină

„Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4:4). În fiecare zi, femeile din toate culturile se luptă cu stresul, oboseala, descurajarea, grijile. Ce le poate ridica cu adevărat? Ce ne poate întări dincolo de o încurajare de moment? Cuvântul lui Dumnezeu. Biblia nu este doar o carte. Este Dumnezeu care ne vorbește. Este scrisoarea Lui personală pentru tine. Ori de câte ori o deschizi, Dumnezeu vrea să-ți vorbească.

„Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.” (Psalmul 119:105). Ori de câte ori nu știi încotro să mergi – deschide Biblia. Nu te încrede în emoții sau opinii. Întreabă-te: Ce spune Cuvântul?

2. Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tășuri...” (Evrei 4:12)

Biblia nu este doar o carte, ci o forță activă, vie, care pătrunde adânc în inimile noastre.

- Cuvântul cercetează intențiile inimii.
- Cuvântul transformă vieți.
- Cuvântul dă direcție și lumină. (Psalmul 119:105)

3. Cuvântul rostit de Dumnezeu are putere creatoare

La începutul creației, Dumnezeu a zis: „Să fie lumină!” – și a fost lumină (Geneza 1:3). Tot ce există a fost adus la existență prin puterea Cuvântului Său. Puterea Cuvântului stă și în rostirea lui. Nu este suficient să cunoști Biblia mental; este esențial să o declari, să o crezi și să o trăiești.

- Când Dumnezeu rostește ceva, acel lucru prinde viață.
- Isus a spus: „Cuvintele pe care vi le-am spus sunt duh și viață.” (Ioan 6:63)

4. Cuvântul aduce vindecare și restaurare

„A trimis Cuvântul Său și i-a vindecat...” (Psalmul 107:20) Cuvântul are puterea să vindece trupul, inima, mintea și sufletul.

- „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru neprihănire; prin rănilor Lui ați fost vindecați.” (1 Petru 2:24).

5. Cuvintele noastre au greutate și influență

„Moartea și viața sunt în puterea limbii...” (Proverbe 18:21). Cuvintele pe care le rostim pot zidi sau pot distruge, pot încuraja sau doborî. • „Cuvintele prietenoase sunt ca un fagure de miere, dulci pentru suflet și sănătoase pentru oase.” (Proverbe 16:24) • „Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte, și inima mea are gânduri pline de judecată.” (Psalmul 49:3)

6. Cuvântul ne schimbă gândirea și perspectiva

„Să nu vă conformați chipului veacului acestuia, ci să vă transformați prin înnoirea minții voastre...” (Romani 12:2) • Cuvântul înnoiește mintea. • Ne ajută să gândim ca și Hristos. • Ne scoate din gândirea firească și ne ajută să avem gândirea cerească.

7. Cuvântul ne dă înțelepciune și ne păzește de cădere

„Strâng Cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta.” (Psalmul 119:11) • „Cine-și păzește gura, își păzește sufletul; cine-și deschide buzele mari aleargă spre pieirea lui.” (Proverbe 13:3) • „Gura celui neprihănit este un izvor de viață, dar gura celor răi ascunde silnicie.” (Proverbe 10:11)

8. Cuvântul produce credință și activează promisiunile lui Dumnezeu

„Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” (Romani 10:17) • Cu cât auzi mai mult Cuvântul, cu atât crește credința ta. • Cuvântul activează promisiunile lui Dumnezeu în viața ta. • Când Cuvântul lui Hristos locuiește în tine, totul se transformă: • „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea.

- „Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră.” (Coloseni 3:16)

9. Cuvintele rostite de noi au putere

Ele nu rămân fără efect: construiesc sau dărâmă. Aș vrea să te întreb: • Ce cuvinte spui copiilor tăi? • Ce spui soțului tău, colegelor, surorilor din biserică? • Ce spui despre tine? • Ce spui despre Dumnezeu?

Ce cuvinte spui copiilor tăi?

- „Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor pe care-l vor fi rostit.” (Matei 12:36) Să cerem zilnic ca Duhul Sfânt să ne curețe și să pună pază gurii noastre! (Psalmul 141:3) Când realizăm puterea care este în Cuvântul Domnului și în cuvintele noastre, noi putem aduce vindecare emoțională și spirituală printr-un cuvânt bun, rostit la timpul potrivit. • „Un cuvânt spus la vremea potrivită este ca niște mere de aur într-un coșuleț de argint”. (Proverbe 25:11)

Putem ridica pe cineva din deznădejde cu o simplă frază încurajatoare. La fel, un cuvânt rostit în grabă, cu mânie sau critică, poate zdrobi un suflet fragil. Să veghem, deci, asupra limbii noastre! • „Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte, și inima mea are gânduri pline de judecată.” (Psalmul 49:3) Când Dumnezeu ne atinge inima, El ne schimbă și vorbirea.

- „Mi-a pus în gură o cântare nouă, o laudă pentru Dumnezeul nostru. Mulți au văzut lucrul acesta, s-au temut și s-au încrezut în Domnul.” (Psalmul 40:3) Aceasta este puterea Cuvântului și a cuvintelor: să transforme, să aducă laudă lui Dumnezeu și să conducă pe alții la o viață frumoasă de biruință. Luați Cuvântul lui Dumnezeu ca hrană zilnică. Declarați-l peste viețile voastre și ale celor dragi. Cuvintele voastre să fie semănate cu dragoste, adevăr și speranță.

Aplicare practică

- Citește zilnic Cuvântul – măcar un verset pe zi – va aduce lumină în viața ta.
- Notează într-un jurnal ceea ce Dumnezeu îți vorbește.
- Declară promisiunile lui Dumnezeu cu voce tare.
- Fii atentă la cuvintele tale: încurajează, binecuvântează, zidește.
- Învăță versete pe de rost și roagă-te prin ele.
- Caută să ai conversații care Îl onorează pe Dumnezeu.
- Învăță-ți copiii sau prietenele despre valoarea Cuvântului.

Puterea Cuvântului nu este doar o doctrină frumoasă, ci o realitate care transformă vieți. Cuvântul este o sabie, o ancoră, o hrană, o lumină și o armă.

Este vocea lui Dumnezeu pentru tine – azi. Deschide-L, crede-L, rostește-L și trăiește-L!

**Cu dragoste,
Rodica Volintiru (foto)**

„Cuvântul Tău rămâne, nu se întoarce fără rod, tu ești Domnul minunilor...”

Puterea Cuvântului

Un vers dintr-o cântare draga inimii mele, inspirat din Cuvântul Scripturii care spune: „tot așa și Cuvântul Meu care iese din gura Mea nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele.” (Isaia 55:11).

Este tema centrală a mesajului care a pătruns inima mea în acest an. Procesele tainice al sădii și rodirii.

Ambele plătesc tribut CREDINȚEI.

O și de câtă Credință avem nevoie! „Cât o sămânță de muștar” spun Evangheliile, dar mărturisesc rușinată: s-a întâmplat să nu o pot comprima nici într-o astfel de imagine.

Cercetarea din acest an în dreptul ființei mele a venit din partea Domnului chiar în ianuarie, când (la fel ca și voi) încep un nou an de citire al Scripturii. Și am venit cu sinceritate înaintea Domnului, i-am spus câteva cuvinte, și printre altele mi-am dorit tare mult să nu devin un ASCULTATOR ÎNȘELĂTOR. Resimt în jurul meu acest interes spre creștere / dezvoltare: cunoaștere. Mă bucur, sunt deschisă și eu la acest lucru.

În domeniul Scripturii recunosc: vreau să-L cunosc pe Isus și pe El răstignit.

Acesta este gândul meu: să nu fac din citirea Cuvântului o matematică a creștinului fanatic, ușor legalist. Să nu cad în contabilizarea versetelor memorate, în algebra adorației de sine: „De 10 ori am citit Scriptura...”; „Am postit 41 de zile și nopți...”

Asemenea afirmații — deși uneori bine intenționate — riscă să trimită spre reflectorul personal sau spre demonstrația personală, nu spre gloria lui Dumnezeu.

Mă scutur de această haină și cenușă ori de câte ori gândesc că „am făcut și am dres”, sau când reușesc să deprind disciplinele spirituale și mă cuprind rutina unei vieți aparent stabile de rugăciune și studiu biblic.

Îmi doresc să mă anulez, ca El să crească în mine. Să-mi mutilez firea, să o țin în foamete și revoltă. Să nu las înșelarea religioasă să mă cuprindă...

Iar Cuvântul care mi-a stăruit în inimă este acesta: „Fiți împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înșelându-vă singuri. Căci, dacă ascultă cineva Cuvântul și nu-l împlinește cu fapta, seamănă cu un om care își privește fața firească într-o oglindă...” (Iacov 1:22-23, VDC)

Oglinda care ne este menită, spunea cineva, este „să ne privim micimea”. Această oglindă — Scriptura — ne tranșează în fiecare zi: confruntă păcatul și sădește Cuvântul.

Totuși, există o mare înșelătorie: a „auzi despre” vs. „a-L cunoaște pe”. Este o diferență uriașă între a avea informație religioasă despre Dumnezeu și a te întâlni personal cu Cuvântul întrupat — Isus Hristos.

Să fim împlinitori ai Cuvântului — acesta este exercițiul zilnic, necesar al rodirii.

Este taina roadelor Duhului Sfânt, care prind viață în comportamentul, caracterul și atitudinea omului născut din nou. Sădire și Rodire.

Ambele procese sunt făcute de Semănător. Unul sădește, altul udă, „Dar Cel ce face să crească este Domnul.” (1 Corinteni 3:6)

Doamne, ajută-mă să fiu un ascultător credincios, nu unul uituc și ignorant. Să fiu un creștin cu Scriptura în inimă, nu doar sub braț, și nici un purtător declarativ de slogane impresionante.

Calea spre împlinirea măreței lucrări de a trăi Cuvântul
– citit, experimentat și revelat – este:
Ascultarea. Smerenia. Lepădarea de sine.

Bella Știr

Copiii

o moștenire de la Domnul

1 Iunie

De 1 Iunie, ne amintim cu drag nu doar de zâmbetele copiilor noștri, acum ajunși la casa lor și, la rândul lor, părinți — în cazul nostru —, ci și de faptul că ei, copiii, apoi nepoții noștri, sunt darul cel mai de preț de la Dumnezeu: comoara noastră și, totodată, o moștenire sfântă din partea Lui.

Biblia spune în Psalmul 127:3: „Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplătă dată de El.”

Într-o cultură care adesea percepe copiii ca piedici în calea libertății personale sau a carierei, Cuvântul lui Dumnezeu ne reamintește că ei sunt, de fapt, daruri prețioase. Nu sunt ai noștri în sensul posesiv — ne sunt încredințați pentru o vreme, ca să-i formăm, să-i protejăm și să-i înălțăm spre scopul pentru care au fost creați.

Dumnezeu a creat familia ca primul spațiu în care copilul învață iubirea, iertarea, adevărul și rugăciunea.

Nu biserica, nu școala, ci familia este prima „biserică” din viața unui copil.

Acolo se plantează semințele credinței. Acolo învață ce înseamnă să iubești, să respecti și să te rogi.

De aceea, chemarea părinților este una sacră. Dumnezeu nu ne cheamă doar să le oferim copiilor noștri haine, hrană și educație academică, ci, mai presus de toate, să-i conducem spre El.

Fiecare copil poartă o chemare unică din partea lui Dumnezeu.

„Mai înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam...” (Ieremia 1:5)

Părinții nu sunt chemați să-și proiecteze visurile nerealizate asupra copiilor, ci să-i însoțească în descoperirea identității lor în Hristos și a darurilor pe care Dumnezeu le-a așezat în ei.

Cum putem fi părinți după inima lui Dumnezeu?

1. Prin rugăciune constantă pentru copiii noștri

Rugăciunea este cheia care deschide cerul. Să ne rugăm zilnic pentru protecția, călăuzirea și mântuirea copiilor noștri. Să îi încredințăm în mâinile Celui care îi cunoaște mai bine decât noi.

2. Prin exemplul personal

Să trăim ceea ce dorim să vedem în ei. Copiii nu învață doar din ceea ce le spunem, ci mai ales din ceea ce suntem. Să fim părinți și bunici de care să-și amintească cu drag, oameni care le-au arătat dragostea lui Dumnezeu prin viață, nu doar prin cuvinte.

3. Prin învățarea Cuvântului lui Dumnezeu

Să le vorbim despre Isus, despre identitatea lor divină, despre har și sfințenie. Să-i învățăm principiile Scripturii de mici, ca să le aplice când vor crește și să se bucure de biruințele și binecuvântările lui Dumnezeu.

4. Prin dragoste necondiționată, disciplină și binecuvântare zilnică

Să le insuflăm dragostea pentru Cuvânt, pentru biserică și pentru familie. Să sădim în inimile lor dorul de cer și de veșnicie, nu doar atracția față de lucrurile trecătoare.

5. Prin prezență, înțelegere și încurajare

Să ne facem timp pentru ei, să-i ascultăm, să-i înțelegem și să-i ajutăm să trăiască frumos pentru Dumnezeu, folosindu-și darurile cu care au fost înzestrați. Să le arătăm că sunt valoroși și iubiți, și să-i conducem spre scopul lui Dumnezeu pentru viața lor.

O rugăciune pentru Ziua Copilului:

Doamne, Îți mulțumim pentru copiii pe care ni i-ai încredințat.

Dă-ne înțelepciune să-i creștem în frică de Tine, curaj să le fim exemple

și dragoste să le oferim rădăcini și aripi.

Ajută-ne să nu uităm niciodată că ei îți aparțin Ție și că noi suntem doar administratori ai unei comori cerești. Amin.

Daniela Lazăr

Pledoarie pentru dragoste

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiul, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică”.
(Ioan 3:16)

Dragostea dăruiește necondiționat. Dragostea este Dumnezeu! Tatăl Cereșc a dat. Fiul lui Dumnezeu S-a dat pe Sine Însuși pentru noi (Galateni 2:20), S-a dat „ca un prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu” (Efeseni 5:2). A luat păcatele noastre asupra Sa și S-a pus pe cruce pentru noi; a pășit în moarte pentru noi, apoi a înviat – ca și noi să avem viață în El.

Pentru că ne iubește.

Oare putem înțelege deplin această dragoste?

Oare o putem prețui cu adevărat?

Vorbim despre ea, poate cu prea multă ușurință, ne-am obișnuit cu cuvintele rostite, dar oare ne-a pătruns adâncul ființei? Ni se pare normal că El a dat. Ni se pare că ni se cuvine.

Dar unde este reverberația puterii dragostei Lui în noi? Unde este cutremurul inimii noastre de țărână în fața unui Dumnezeu infinit în bunătate, tandrețe, blândețe și sfințenie? Dumnezeu care topește munții și face pământul să tremure este Același care Se apleacă asupra noastră cu atâta dragoste, care ne cheamă pe nume, care dorește să vorbească cu noi, care ne numește copiii Săi.

Oare suntem conștienți de ce am primit? Prețuim noi infinitul dragostei Lui pentru noi? El ne-a dat tot ce privește viața și evlavie (2 Petru 1:3), ca noi să putem avea viața pe care El a creat-o pentru noi, ca să putem intra în Împărăția dragostei Fiului Său. El ne-a dat Duhul Sfânt, Mângâietorul... De ce? Pentru că nu ne-a lăsat singuri! Ne-a dat toată puterea ca să umblăm ca lumini în întunericul acestei lumi.

Ne-a dat Duhul înfierii, ca să-L putem chema „Ava, Tată!” El așteaptă să-L chemăm, să-L strigăm, să ne bucurăm împreună cu El, să plângem în brațele Lui, să-I spunem durerile inimii noastre. El vrea să ne mângâie, să ne ocrotească, să ne sfătuiască, să ne dojenească. El apleacă norii și vine degrabă în ajutorul nostru când Îl chemăm.

În strâmtorare, în necaz, în singurătatea noastră – El este!

Dacă am înțelege cât de mult vrea să fie cu noi... El ne-a pus în cel mai sigur loc cu putință – în Fiul Său, pentru că suntem în El (Efeseni 2:6-7). Bogățiile harului Său pentru noi – cât sunt de adânci și extraordinare!

Oare am realizat cât de uimitoare este viața noastră cu El? Suntem făpturi noi, copii ai Împărăției, fii ai luminii, care domnesc prin Hristos în întunericul acestei lumi. Oare realizăm pe deplin cât de uriașă este diferența dintre viața pe care o avem în noi prin Fiul, comparativ cu cei care nu-L au în inimile lor?

Această diferență este, de fapt, diferența dintre viață și moarte! Și noi? Unde este răspunsul nostru? În plângeri, în cântări, în vorbe ale necredinței, în frici, în ofense...?

Cât de mult loc lăsăm ofensei?

Cât de mult ne justificăm în dreptul nostru de a avea dreptate?

Cât de mult ne preocupăm de eul nostru cel neregenerat, care strigă că vrea dreptate, când Domnul ne spune să întoarcem și celălalt obraz?

Cât de mult ne preocupă imaginea noastră față de lume – și cât ne preocupă cum stăm înaintea oglinzii Cuvântului, care ne arată adevărul nostru chip? Adunăm mânie, neiertare, ranchiună, gelozie și le îngropăm adânc „să nu se vadă”, dar uităm că suntem goi și descoperiți înaintea Aceluia care vede totul.

Câtă tristețe Îi provocăm printr-o viață de fațadă, ascunzându-ne după tipare religioase, trăind o formă de evlavie, dar fără putere...

Puterea dragostei Lui, care ne spune:

„Dă-Mi Mie durerile, mânia, frustrările, geloziiile – și lasă-Mă să-ți dau pace, bucurie, echilibru, putere, seninătatea inimii și a chipului, ca să fii o Mireasă fără pată, fără zbârcitură, cu haina nepătată și cu chipul senin.”

Schimbul divin de la cruce: „Dați și vi se va da.”

Dați Domnului o viață frântă, durerile, păcatele – și vi se va da, prin Isus cel Înviat și veșnic viu, o eternitate trăită în prezența Fiului dragostei Sale, în compania sfinților și a îngerilor, în minunăția acelui loc pregătit pentru noi, care nu poate fi descris, pe care ochiul nu l-a văzut și la mintea omului nu s-a suit.

Ne-am obișnuit cu harul. Ne-am obișnuit cu binecuvântările Lui nespuse în viața noastră și nu le mai prețuim. Haideți să ne întoarcem din obișnuințele noastre către Cel Prea Sfânt, către Tatăl și Dumnezeul nostru, cu cutremurul adânc al inimii!

Doamne, ce am făcut? Cum suntem, Doamne, înaintea Ta? Iartă-ne, Tată! Să ne scuturăm de mândria și egoismul nostru și să începem să dăm. Am fost creați după chipul și asemănarea Lui: El este Dragoste, El a dat și continuă să dea...

Trăim într-o vreme extraordinară, în care vedem cum se împlinește Scriptura sub ochii noștri. Este aproape miezul nopții și foarte curând se va auzi strigarea:

„Iată Mirele! Leșiți-l în întâmpinare!” Suntem noi gata, oricând, în orice clipă? Să lucrăm cât este ziua, pentru că vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra.

Și să ne împlinim chemarea: să dăm celor din jur dragostea Lui – dragoste dreaptă, pură, care aduce mântuire, care iubește omul, dar urăște păcatul.

Suntem creați să dăm: dragoste, bunătate, mângâiere, cuvinte de încurajare.

Este vremea să ne dăm total pe noi înșine lui Dumnezeu! (Romani 12:1-2) Și atunci vom birui!

„Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.” (Apocalipsa 12:11)

Maranatha! Vino, Doamne Isuse!

Mirela Pețan

Alegeți astăzi...

„Alegeți astăzi cui vreți să slujiți...” (Iosua 24:15)
„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri (materiale) vi se vor da pe deasupra”.
Matei 6:33

Alegeți... căutați... căutați... și veți găsi...

Ce? Ce are valoare pentru veșnicie... ce prețuiește în ochii Celui Veșnic...

Căutarea este o chestiune de alegere... eu ALEG să caut, dar, dacă voi căuta cu toată ființa BINELE, și, mai mult decât atât, BINELE SUPREM, Îl voi găsi... pentru că cine Îl caută, Îl găsește!

Și, pentru că ecoul căutărilor mele are răsunet până în veșnicie, caut Împărăția Lui Dumnezeu atunci când aleg să îmi adâncesc privirile în Legea desăvârșită, Legea slobozeniei – (Iacov 1:25), implorând „candela divină” să îmi lumineze ochii inimii și ai minții, pentru a merge dârz pe strâmta cărare a neprihănirii...

Caut mai întâi fața Lui atunci când aleg să fac un legământ cu ochii, ca nu cumva să-i murdăresc de tina păcatului, dar și când mă străduiesc să fiu un ispravnic credincios, punând în negoț talanții pe care Marele Stăpân, Dumnezeu, mi i-a încredințat... ca pe o comoară neprețuită... Căci, cum aş putea privi spre cer, când ochii îmi sunt ațintiți spre groapa în care mi-am îngropat unicul talent?

Caut cerul atunci când îmi fac timp să stau de vorbă cu Domnul Cerului în rugăciune, aducându-l cinstea cuvenită, dar și atunci când sunt dispus să ascult răspunsul la cererile mele, căci, „cel ce dorește cerul, trebuie să facă faptele cerului pe pământ” afirma Richard Wurmbbrand.

Caut pacea inimii atunci când aleg să arunc asupra Lui toate îngrijorările mele, încrezându-mă pe deplin în atotputernicia Lui, știind că „viața este mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea.” (Matei 6:25).

Caut neprihănirea Lui atunci când mă împotrivesc ispitelor diavolului, tare în credință, ca astfel, el, șarpele cel vechi, să fugă de la mine...

Caut părtășia cu Tatăl, alegând să fiu în comuniune cu ceilalți copii ai Tatălui... frații și surorile mele în Domnul... „Să nu părăsim adunarea noastră, cum au alții obiceiul...” (Evrei 10:25), ne îndeamnă apostolul Pavel, și pe noi, ca și pe evreei de altădată...

Caut iubirea atunci când aleg să încălzesc cu soarele dragostei inimile de gheață, dar și atunci când, prin cuvintele rostite, încurajez pe cel deznădăjduit, luminând și în cea mai neagră noapte...

Caut ADEVĂRUL în liniștea unei seri, în susurul unui izvor, în parfumul unei flori, în lacrima unui copil...

Cum spuneam, căutarea e o alegere.

Da, totul ține de alegerea noastră!

Dacă alegem să-L slujim pe Domnul, El ne promite: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima!” (Ieremia 29:13)

Tu ai ales să Îl cauți pe Domnul? Și, dacă da, UNDE Îl cauți? În adevăr sau în minciună?

Doar alegând să mergem pe urmele pașilor Domnului, vom putea să-l declarăm, fără să mințim, Celui ce, oricum, ne cunoaște inima:

„Te-am ales, dintre mii și mii de mii... TE-AM ALES”!

Lidia Duciuc

Rețeta

Tort cu zmeură și fistic

Blat:

- 6 ouă
 - 6 linguri zahăr
 - 250 grame fistic măcinat
 - 4 linguri făină
 - 1/2 plic praf de copt
- Tavă diametru 24...26cm

Mod de preparare:

Batem albușul până devine spumă tare, adăugăm zahărul apoi elementele solide (fistic, făină, praf de copt). Dăm la cuptorul preîncălzit la 170°C pentru 30...35 de minute (putem face testul cu scobitoarea). Scoatem și dăm la răcit.

Crema:

- 250 grame mascarpone
- 200 grame smântână 12%
- 200 mililitri frișcă
- 2 plicuri cu gelatină (10 gr)
- 100 mililitri apă
- 400 grame zmeură
- 17 linguri zahăr
- 250 grame pastă de fistic

Mod de preparare:

Punem un plic cu gelatină, cu apă la hidratat. Zmeura o încălzim cu 7 linguri de zahăr pe foc sau în cuptorul cu microunde (3...4 minute), apoi punem un plic de gelatină, iar după 5 minute se scurge de sucul rămas. Batem crema mascarpone cu frișca, smântâna și cele 10 linguri de zahăr, până sunt încorporate bine elementele, apoi adăugăm gelatina hidratată și ușor încălzită. Mai batem 2-3 minute. Împărțim crema în două, adăugăm în prima parte zmeura și în a doua parte pasta de fistic.

Asamblare:

Tăiem blatul în 3 părți.

Pe primul blat îl înșiropăm cu sucul de zmeură sau lapte amestecat cu puțin zahăr și esență de fistic apoi punem crema cu zmeură, la fel și pentru al doilea blat.

Urmează al treilea blat înșiropat și crema de fistic.

Se decorează cu fistic sfărâmat, zmeură... sau după cum aveți imaginație.

Vă doresc spor în toate.

Fiți binecuvântate!

Poftă bună!
Angela Irimia

INVITAȚIE LA CONFERINȚA NAȚIONALĂ A FEMEILOR
23 – 27 iunie 2025 | Mamaia, Hotel Zenith

Familia Rodica și Matei Baci, împreună cu echipa de organizare vă invită cu drag la cea de-a 19-a ediție a CONFERINȚEI NAȚIONALE A FEMEILOR.

Laudă și închinare susținută de **Beuca Family din Statele Unite ale Americii.**

Locația: Hotel Zenith** Mamaia

Dintre vorbitori:

Angela Țiprișan,
 Rodica Volintiru,
 Bella Știr,
 Ștefania Botez,
 Mirela Peșan,
 Daniela Lazăr,
 Rodica Baci

Scanează codul QR
 și înscrie-te:

Pentru noi, femeile!

Pentru noi, femeile
 cu Rodica Baci

Duminică de la 22:00 la Credo TV

O emisiune care își propune să contribuie la educația și bunăstarea sufletească și spirituală a femeilor, indiferent de vârstă, prin abordarea unei palete largi de subiecte.

SUFLET DE FEMEIE

Suntem deschise oricărei femei, care dorește să ne împartășească din experiențele ei cu Dumnezeu, gânduri, poezii sau povestioare care să ne aducă mai aproape de El și mai aproape una de cealaltă.

Dacă dorești să faci parte dintre autoarele articolelor revistei "Suflet de femeie", trimite-ne scrierile tale pe adresa:

contact@sufletdefemeie.ro

www.sufletdefemeie.ro